

SEPTĪTĀ NODAĻA

SARDAS DRAUDZES PERIODS

Atklāsmes Grāmata 3:1-5

Un Sardu draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam septiņi Dieva Gari un kam septiņas zvaigznes: Es zinu tavus darbus, tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris.

Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatradu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā!

Atceries tāpēc, ko tu esi dabūjis un dzirdējis. Turi to un atgriezies! Ja tu nebūsi nomodā, Es nāksu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nāksu pār tevi.

Tev ir maz Sardos tādu, kas nav aptraipījuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi.

Kas uzvar, tas būs ģērpts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā.

Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

SARDAS

Sardas bija senās Lidijas galvaspilsēta. No Lidijas monarhu rokām to pārņēma persieši un pēc tam Maķedonijas Aleksandrs. To izlaupīja Antiohs Lielais. Pēc tam tur valdīja Pergamas ķēniņi līdz laikam, kad to pārņēma romieši. Tibērija valdīšanas laikā Sardas pilsētu izpostīja zemestrīces un sērgas. Šodien tā ir neapdzīvotu drupu kaudze.

Reiz šī bija ļoti nozīmīga tirdzniecības pilsēta. Plīnijs raksta, ka šeit tika izgudrota vilnas krāsošanas māksla. Tas bija vilnas krāsošanas un paklāju aušanas centrs. Šajā apvidū bija krietni daudz zelta un sudraba, un ir rakstīts, ka tieši tur tikai izkaltas pirmās zelta monētas. Tāpat tur bija arī vergu tirgus.

Šīs pilsētas reliģija bija dievietes Sibillas nešķīstā pielūgsmē. Masīvās tempļa drupas ir redzamas pat vēl šodien.

Jūs atceraties, ka, izskatot Pergamas Periodu, es pieminēju, ka babiloniskais jēdziens par “māti un dēlu”, kuri bija pazīstami kā Semiramīda un Ninus, Āzijā kļuva par Sibillu un Deusu. Ja mēs apskatīsim viņus plecu pie pleca, tad viņiem piedēvētās īpašības šo jautājumu ļoti labi izgaismos:

Viņš bija saules dievs; viņa bija mēness dieviete.

Viņš bija debesu kungs; viņa bija debesu ķēniņiene.

Viņš bija labestības un patiesības atklājējs; viņa bija maiguma un žēlsirdības atklājēja.

Viņš bija starpnieks; viņa bija starpniece.

Viņam bija atslēgas, kuras atver un aizver vārtus uz neredzamo pasauli; viņai bija tādas pašas atslēgas, un viņa darīja tāpat.

Viņš bija kā mirušo tiesnesis; viņa stāvēja viņam blakus.

Viņš pēc nogalināšanas augšāmcēlās un uzkāpa debesīs; viņa tika turp aiznesta, būdama fiziskajā ķermenī, – to izdarīja dēls.

Lūk, Romā šim pašam dievam piešķīra mūsu Kunga titulu: viņš tiek saukts par “Dieva Dēlu”, bet viņa tiek saukta par “Dieva māti”.

Lūk, tas ir tas pats, ko mēs atklājam divos iepriekšējos periodos, kuros šis “mātes un dēla” jēdziens bija attīstījies ar milzu vērienu. Taču pievērsiet uzmanību, ka, tāpat kā toreiz Bābelē, kad dēla pielūgsmē sāka samazināties, dodot vietu mātes pielūgsmēi, viņa burtiski sāka ieņemt šo dēla vietu. Un mēs redzam, ka šajā periodā Sardas pagāniskais kults bija sievietes pielūgšana. Tur pielūdza vienu pašu Sibillu, nevis Sibillu un Deusu. Apveltīta ar Dievišķīguma īpašībām, šī māte bija burtiski ieņēmusi dēla vietu. Atliek vien pārlasīt šos viņas dažādos titulus un tad atcerēties piemīlīgās īpašības, kuras Romas Baznīca piedēvē Marijai, un jūs sapratīsiet, no kurienes nāk mūsu perioda reliģija.

Kad es pētīju šo Sibillas pielūgsmi, mani ārkārtīgi pārsteidza divas lietas. Pirmā lieta bija fakts, ka viņa nēsāja tādu pašu atslēgu kā Janus, kas viņai deva tādu pašu varu kā Janusam (debesu, zemes un noslēpumu atslēga); un otrā – fakts, ka viņas pielūdzēji pātagoja sevi, līdz no viņu miesām sāka šļākties asinis; to pašu šodien dara katoļi, kuri uzskata, ka viņi cieš tāpat kā Kungs.

Tas, ka šajā periodā ar panākumiem īstenojās pirmā un patiesā attiecību saraušana ar pāvesta Romu, bez šaubām, piespieda pravieti Jezabeli nostiprināt un akcentēt viņas mācību par Marijas pielūgšanu, apņēmīgi pretojoties protestantiem, kuri noliedza vispār jebkādu viņas līdzdalību Pestīšanas plānā, izņemot to, ka viņa bija iemantojusi Dieva labvēlību kā jaunava, izraudzīta, lai dzemdētu šo Mazuli. Tajā laikā, kad Lutera atnesa mācību par attaisnošanu ticībā, viņi joprojām turējās pie darbiem, grēksūdzes, aizlūgšanām un pie citiem nebībeliskiem līdzekļiem. Laikā, kad atbrīvotie kristieši godināja Dēlu, Romas katoļi pastiprināja savu Marijas dievināšanu, līdz kamēr divdesmitajā gadsimtā mēs ieraugām, kā pāvests Pijs (pretstatā vairumam lielāko katoļu teologu) paaugstina Mariju par tādu, kura ir uzņemta debesu godībā savā ķermenī. Šī mācība pilnīgi noteikti ir babiloniskā mācība par dēlu, kas uznes (ķermeniski) debesis savu māti.

Nav nekāds brīnums, ka šis piektais periods iet kopsolī ar citiem periodiem, un tā tas turpināsies, kamēr beigu beigās nonāks uguns jūrā, kur šī netikle un viņas bērni tiks nonāvēti otrajā nāvē. Te nu tas ir, Marijas kults – Sibillas pielūgšana. Starp citu, vai jūs zinājāt, ka Sibilla bija tā pati Astarte, kuras priesteriene bija Jezabele, kura izdarīja tā, ka Israēls paklupa uz šiem netiklajiem rituāliem, kurus viņa vadīja? Jā, tieši tā viņa ir attēlota Bībelē.

PERIODS

Šis piektais jeb Sardas draudzes periods ilga no 1520. līdz 1750. gadam. Parasti tas tiek saukts par Reformācijas laikmetu.

VĒSTNESIS

Šī perioda vēstnesis ir vislabāk zināmais no visu periodu vēstnešiem. Tas bija Mārtiņš Luters. Mārtiņš Luters bija izcils zinību vīrs ar maigu raksturu. Viņš jau bija uzsācis mācības, lai kļūtu par juristu, kad tuva drauga ieilgusi slimība un nāve lika viņam nopietni aizdomāties par savas dzīves garīgo stāvokli. 1505. gadā viņš iestājās auguģtīniešu klosterī Erfurtē. Tur viņš mācījās filozofiju un arī Dieva Vārdu. Viņš dzīvoja ļoti stingru katoļu sakramentu dzīvi, tomēr visas šīs ārējās darbības nespēja izdzīt no viņa grēcīguma sajūtu. Viņš teica: “Es nomocīju sevi gandrīz līdz nāvei, meklējot mieru ar Dievu, taču es atrados tumsā un to neatradu.” Viņa ordeņa galvenais vikārs, kura vārds bija Štaupics, palīdzēja Luteram atskārst, ka viņa pestīšana – tā drīzāk ir pārdzīvota iekšēja darbība, nevis kāds rituāls. Šādi iedrošināts, viņš turpināja meklēt Dievu. Vēlāk viņš kļuva par priesteri, vēl joprojām nebūdamas glābts. Viņš sāka alkatīgi un padziļināti studēt Vārdu un ievērojamus tā laika teoloģiskos sacerējumus. Savu dziļo zināšanu un lielā atklātuma dēļ viņš bija ļoti pieprasīts kā skolotājs un sludinātājs. Lai izpildītu kādu sev doto svinīgo solījumu, viņš devās uz Romu. Tur viņš ieraudzīja, cik tukši patiesībā bija baznīcas uzspiestie darbi, kuriem it kā bija jānodrošina cilvēkam pestīšana, un tieši tad viņa sirdī atdzīvojās Dieva Vārds: “*Taisnais no ticības dzīvos.*” Kad viņš atgriezās mājās, šīs Svēto Rakstu vietas evaņģēliskā patiesība pārņēma viņa prātu, un viņš kļuva brīvs no grēka un piedzima Dieva valstībā. Drīz pēc tam viņš tika paaugstināts par teoloģijas zinātņu doktoru un norīkots “velīt visu savu dzīvi, lai studētu, patiesi izskaidrotu un aizstāvētu Svētos Rakstus”. To viņš arī darīja un darīja tik centīgi, ka viņa sirds un arī apkārtējo sirdis dziļi nostiprinājās Dieva Vārda patiesībā. Visai drīz Vārds nonāca atklātā konfliktā ar baznīcas mācību un doktrīnu izkropļojumiem.

Tādējādi, kad par pāvestu kļuva Leons X un ieradās Jānis Tecels, lai pārdotu indulgences grēku atļaišanai, Luteram nekas cits neatlika, kā vien sacelties pret šo tik nebībelisko mācību. Pirmkārt, viņš to dedzīgi nosodīja no kanceles, bet pēc tam uzrakstīja savas slavenās 95 tēzes, kuras 1517. gada 31. oktobrī viņš pienagloja pie pils baznīcas durvīm.

Īsā laikā Vācija bija liesmās, un reformācija bija sākusies. Lūk, ir jāatgādina, ka Mārtiņš Luters nebija vienīgais, kurš bija protestējis pret Romas Katoļu Baznīcu. Viņš bija tikai viens no daudziem. Arī citi bija nolieģuši pāvestu laicīgo un garīgo varu (kuru tie bija paši sev piešķīruši); nelielas īslaicīgas reformas bija notikušas pat pašu pāvestu vidū. Jā, bija daudzi citi, kas pacēla šos jautājumus, taču, kas attiecas uz Luteru – bija pienācis Dieva laiks noteiktai darbībai, kas būtu sākums draudzes atjaunošanai, sagatavojot draudzi Svētā Gara izliešanai, kam vēl bija jānāk daudz vēlāk.

Lūk, pats Mārtiņš Luters bija jūtīgs, Gara piepildīts kristietis. Viņa dzīve pavisam noteikti bija velīta Vārdam, jo viņam piemita ne tikai dziļa degsme studēt Vārdu, bet arī darīt to pieejamu visiem cilvēkiem, lai visi varētu dzīvot ar to. Viņš iztulkoja Jauno Derību un iedeva to cilvēkiem. Šo grūto darbu viņš paveica vienatnē, pat līdz divdesmit reizēm labodams atsevišķus teksta fragmentus. Tad viņš sapulcināja pie sevis senebreju valodas zinātāju grupu, starp kuriem bija arī ebreji, un iztulkoja Veco Derību.

Šis milzīgais Lutera veikums vēl joprojām ir pamatā visiem sekojošajiem Svēto Rakstu darbiem Vācijā.

Viņš bija spēcīgs sludinātājs un Vārda skolotājs un neatlaidīgi apgalvoja (jo īpaši pirmajos savas publiskās kalpošanas gados), ka Dieva Vārds – tā ir vienīgā mēraukla. Tādējādi viņš bija pret darbiem kā līdzekli pestīšanas saņemšanai, un pret kristībām kā līdzekli atdzimšanai. Viņš mācīja, ka starpnieks ir Kristus un nevis cilvēks, jo tāda bija oriģinālā Vasarsvētku dienas mācība. Viņš bija cilvēks, kurš ļoti daudz laika pavadīja lūgšanā; viņš bija iemācījies, ka, jo vairāk viņam bija darāmā un jo mazāk viņam bija laika, jo vairāk sava laika viņš veltīja Dievam lūgšanā, lai nodrošinātu labus rezultātus. Viņš zināja, ko nozīmē cīņa ar velnu. Ir teikts, ka reiz sātans parādījās viņam redzamā veidā, bet Luters svieda tam ar tintnīcu, pavēlot viņam aiziet. Citā reizē pie viņa ieradās divi fanātiķi, mudinot viņu pievienoties viņiem, lai kopīgi izsviestu visus priesterus un Bībeles. Viņš ieraudzīja, kāds viņos bija gars, un aizdzina viņus prom.

“Sauera Vēsturē” (3. sējums, 406. lpp.) par doktoru Mārtiņu Luteru ir rakstīts, ka viņš bija “gan pravietis, gan evaņģēlists, runāja mēlēs un tās iztulkoja – viņš bija apveltīts ar visām deviņām Gara dāvanām.”

Tas, kas caur Svēto Garu saviļņoja viņa sirdi un bija tas zaļais asniņš, kurš liecināja, ka draudzē sāk atgriezties patiesība, kāda tā bija zināma Vasarsvētku dienā, bija mācība par taisnošanu: pestīšana caur žēlastību, neatkarīgi no darbiem. Es apzinos, ka Dr. Luters ticēja ne tikai un vienīgi taisnošanai, un tas nebija vienīgais, par ko viņš sludināja, taču tā bija viņa galvenā tēma, kā tam patiešām arī bija jābūt, jo tā ir Dieva Vārda patiesības pamata mācība. Viņš vienmēr būs pazīstams kā instruments Dieva rokā, kurš atdzīvināja šo patiesību. Viņš bija piektais vēstnesis, un viņa vēstījums bija: “TAISNAIS NO TICĪBAS DZĪVOS.” Mēs, protams, atzīstam, ka viņš zināja un arī mācīja to, ka mums ir jāvirzās no ticības uz ticību (Vēstule Romiešiem 1:17). Viņa apbrīnojamā izpratne par Dieva suverenitāti, izredzētību, iepriekšnolemšanu un citām patiesībām rāda viņu kā vīru, kas bija stiprs Vārdā; un tomēr, es atkal piebīdīšu (kā saka arī vēsturnieki), ka Dievs izmantoja viņu, lai atnestu cilvēkiem Savu “pret darbu” standartu – “*Taisnais no ticības dzīvos*”.

Un tā, es jau pieminēju, ka vēsturnieki šo periodu sauc par Reformācijas Laikmetu. Tas ir pilnīgi pareizi. Tieši tāds tas arī bija. Tādam tam bija jābūt, jo Mārtiņš Luters bija reformators, nevis pravietis. Lūk, es zinu, ka vēstures grāmatā viņš tiek saukts par pravieti, taču tas nenozīmē, ka šai vēstures grāmatai ir taisnība, jo nav nekādu liecību, kas Mārtiņu Luteru ļautu ierindot kā īstu Dieva pravieti šī vārda Bībeliskajā izpratnē. Viņš bija lielisks skolotājs, un viņa dzīvē bija dažas Gara izpausmes, un slava Dievam par to, taču viņš nebija spējīgs aizvest draudzi atpakaļ pie visas patiesības, kā to varētu tāds vīrs kā apustulis Pāvils, kurš bija gan apustulis, gan pravietis.

Un tā, laikam ritot, mēs redzam, ka Lutera darbības stils stipri mainījās. Sākumā viņš bija tik maigs, tik bezbailīgs, tik pacietīgs un pastāvīgi gaidīja Dieva risinājumu problēmām. Bet vēlāk viņa kustībā sāka iesaistīties milzīgs skaits cilvēku, kuru mērķis nebija tīri garīgs. Drīzāk jau viņus virzīja politiski motīvi. Viņi vēlējās salauzt pāvesta jūgu, viņiem nepatika sūtīt naudu uz Romu. Uzzadās fanātiķi. Drīzumā Luters jau bija ievilkts politiskās darbības un lēmumos, kuri patiesībā bija ārpus draudzes sfēras; izņemot to, ka caur lūgšanām, sludināšanu un uzvedību draudze, iespējams, varētu noteikt standartu, kuru cilvēkiem ņemt vērā. Šīs politiskās problēmas krājās, līdz viņš bija spiests ieņemt nepārliciecināmu starpnieka pozīciju starp kungiem un zemniekiem. Viņa lēmumi bija tik kļūdaini, ka sākās sacelšanās, kurā gāja bojā tūkstošiem cilvēku. Viņa nolūki bija labi, bet, tā kā viņš bija ļāvies atkal tikt iepīts *baznīcas-valsts* evaņģēlijā, viņam nācās nopļaut vētru.

Un tomēr Dievs lietoja Mārtiņu Luteru. Bez šaubām, viņa nolūki bija pareizi, tikai tas vien, ka viņa spriedumi bija nesekmīgi. Patiesi, ja luterāņi spētu atgriezties pie Lutera mācības un kalpot Dievam tā, kā Viņam kalpoja šis dārgais brālis, tad viņi noteikti pagodinātu un slavētu vareno Dievu un Glābēju Jēzu Kristu.

SVEICIENS

Atklāsmes Grāmata 3:1: “Tā saka Tas, kam septiņi Dieva Gari un kam septiņas zvaigznes.”

Tāpat kā iepriekšējos četros periodos, Gars vēlreiz mums atklāj mūsu žēlsirdīgo Kungu, izklāstot Viņa brīnišķīgās īpašības. Šoreiz, kad Viņš stāv draudzes vidū, mēs Viņu redzam kā Tādu, kam ir septiņi Dieva Gari un septiņas zvaigznes. Mēs zinām, kas ir šīs septiņas zvaigznes, taču mums būs jānoskaidro, kas ir šie septiņi Gari.

Atklāsmes Grāmatā tieši šī frāze ir atrodamā četras reizes. Atklāsmes Grāmata 1:4: “...no tiem septiņiem Gariem, kas Viņa goda krēsla priekšā.” Atklāsmes 3:1: “Tā saka Tas, kam septiņi Dieva Gari.” Atklāsmes 4:5: “No troņa zibsnī zibeņi un atskan dārdoņa un pērkonu grāvieni. Troņa priekšā deg septiņi gaismekļi – tie ir septiņi Dieva Gari.” [Jaunā latv. Bībele] Atklāsmes 5:6: “Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtņu un vecājo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva Gari, izsūtīti pa visu pasauli.”

Sāksim ar to, ka mēs pavisam droši zinām, ka šie panti nemāca kādu jaunu mācību, kas būtu pretrunā Jāņa Evaņģēlijam 4:24: “Dievs ir (viens) Gars.” Taču tas ir kā 1. Vēstulē Korintiešiem 12:8-11, kurā ir aprakstīts VIENS Gars, kas izpaužas DEVIŅOS veidos. Tādējādi mēs zinām, ka šie septiņi Dieva Gari nozīmē to, ka tas ir viens un tas pats Gars, kas izpaužas septiņkārtīgā veidā. Lūk, Atklāsmes Grāmatā 4:5 tie paši septiņi Gari ir nosaukti par “septiņiem degošiem gaismekļiem (lukturim)” Tā Kunga priekšā. Tā kā Jānis šajā Atklāsmes Grāmatā vienmēr izmantoja tikai un vienīgi Vecās Derības simbolus, mēs vērsimies pie Vecās Derības un Salamana Pamācībās 20:27 atrodam, ka “Tā Kunga gaismeklis [lukturis] ir cilvēka gars”. Mēs redzam, ka šie septiņi Gari ir saistīti ar cilvēku. Jāņa Evaņģēlijā 5:35 Jānis kristītājs bija nosaukts par “degošu svēci”, kas patiesībā būtu jātulko kā “degošs lukturis”. Un atkal Atklāsmes Grāmatā 5:6 šie septiņi gari tiek identificēti kā septiņas acis. Caharijas grāmatā 4:10 ir teikts: “Un kas var nicināt šo sīko sākumu dienu? Bet tie ar prieku redzēs svērtēni Zerubabela rokās, tie septiņi – Tā Kunga acis, kas raugās uz visu pasauli.” Ir acīmredzams, ka vārds “tie” attiecas uz cilvēkiem. Tā nu mēs redzam, ka Tā Kunga acis šajā gadījumā ir cilvēki; tie, protams, būs svaidīti vīri, Svētā Gara pilni, jo Dieva kalpošana nav cilvēka spēkā, bet gan Svētā Gara spēkā. *Saliekot kopā šīs Svēto Rakstu vietas, kļūst skaidrs, ka šie septiņi Dieva Gari apzīmē tā paša Svētā Gara nepārtraukto kalpošanu šo septiņu vīru dzīvēs, ar kuriem Dievs ļoti cieši identificē Sevi. Viņi ir Viņa acis, un viņi ir Viņa gaismekļi (lukturi). To, kas šie septiņi vīri ir, var viegli ieraudzīt, jo nākamā vārdkopa nosauc viņus par septiņām zvaigznēm, kuras mums jau ir zināmas kā septiņi vēstneši septiņiem draudzes periodiem. Cik tas ir brīnišķīgi! Redziet, zvaigzne ir domāta, lai atstarotu gaismu nakts laikā, kad nav saules. Tieši tāpat kā katra perioda vēstnesim (simboliski attēlotam kā zvaigzne) bija jāatstaro Kunga Jēzus gaismu. Viņi visi to paveica caur Svēto Garu.*

Pāvils bija pirmais vēstnesis, un Vēstulē Galatiešiem 1:8 viņš pateica, ka, ja kāds eņģelis, kāds vēstnieks, kāds vikārs, lai kas tas arī nebūtu, – ja tas sludinās kādu citu evaņģēliju un nevis to, kuru sludināja Pāvils, tad lai šis cilvēks ir nolādēts. Pāvils zināja, ka pēc viņa aiziešanas ienāks plēsīgi vilki. Viņš zināja, ka pats sātans varēja atnākt kā gaismas eņģelis, bet vēl jo vairāk viņa kalpi. Tāpēc viņš brīdina, ka šis Evaņģēlijs nekad nemainīsies. Un tā, Pāvils kristīja Kunga Jēzus Vārdā un pārkristīja gadījumos, kad cilvēki nebija iegremdēti ūdenī šajā Vārdā. Viņš sakārtoja draudzi un mācīja, kā pareizi izmantot Gara dāvanas, un apliecināja, ka šīs dāvanas būs draudzē līdz Jēzus atnākšanai. Tādējādi visi nākošie vēstneši (pārējie seši), caur to pašu Svēto Garu, arī degs ar to pašu uguni un dos cilvēkiem to pašu Jēzus Kristus Evaņģēlija gaismu, un viņiem ies līdz šīs zīmes. Vai šim aprakstam atbilda Irenejs? Jā. Un Martins? Jā. Un Kolumba? Jā. Un Mārtiņš Luters? Pavisam noteikti. Un Veslijs? Tieši tā – viņam bija varena kalpošana; reiz viņš pat palūdza par savu slimo zirgu, un tas atlaba. Lūk, lūdzu, septiņi draudzes periodi un septiņi vēstneši, kuri savā starpā neatšķīrās; un Pāvils pasludināja lāstu pār ikvienu, kurš teica, ka viņš ir Dieva vēstnesis, bet sludināja citu evaņģēliju un dzīvoja citādā gaismā.

Un tā, vai šis mans pēdējais apgalvojums atbilst visam pārējam Dieva Vārdam? Jā. Vārdā ir teikts, ja kāds šai grāmatai ko pieliks vai ko atņems, tad viņam tiks uzliktas Dieva mocības, un viņš saņems nosodošu Dieva spriedumu, Kurš teica: “Es apliecinu katram, kas dzird šās grāmatas pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs izņems viņa daļu no Dzīvības Grāmatas [latv. Bībele: “...atņems viņa daļu pie dzīvības koka.”–Tulk.] un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.” Atklāsmes Grāmata 22:18.

Tādējādi mēs redzam, ka šie Septiņi Gari patiesībā nozīmē to Vienīgo Dieva Garu, kas izpildīja Dieva gribu un Vārdu dažādos laika posmos. Es vēlētos jums to izskaidrot ar piemēru no Vārda. Dieva Gars bija uz pravieša Elijas varenā veidā. Pēc tam šis pats Gars nonāca uz Elīsas ar divkārsu iedarbību. Tad, pēc daudziem gadsimtiem, tas pats Gars, kuru mēs saucam par Elijas Garu (lai raksturotu šī Gara kalpošanu), atkal nonāca pār Jāni Kristītāju. Kādu dienu tas pats Gars (Kurš būs atpazīstams pēc tāda paša veida kalpošanas) nonāks pār kādu vīru, lai atnāktu Pagānu draudzes laikmeta beigās. Turklāt, Svētie Raksti saka,

ka “Dievs svaidīja Jēzu no Nācetes ar Svēto Garu un spēku, un Viņš gāja apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos”. Kad Jēzus devās prom, Viņš lika saviem mācekļiem gaidīt līdz Vasarsvētku dienai, kad tas pats Gars, kas bija uz Viņa, atgriezīsies un nonāks pār viņiem, un viņus piepildīs. Tad šī “ārā izsauktā” miesa (draudze) būs uz zemes Viņa vietā, ieņems Viņa vietu. Un pateicoties tam, ka viņos būs tas pats Gars, kas bija Viņā, viņi darīs tos pašus darbus, ko darīja Viņš. Un jebkurš cilvēks, kurš patiesi ir Jēzus Kristus Miesa (patiesā draudze), darīs tos pašus darbus, kurus darīja Jēzus un šī Vasarsvētku dienas draudze, jo viņos būs tas pats Gars. Jebkurai citai draudzei, kurai nav šī Gara un šo izpausmju, būs jāatskaitās Dieva priekšā.

Tāpat šeit ir teikts, ka šīs septiņas zvaigznes jeb šie septiņi vēstneši septiņiem periodiem atrodas Viņa rokā. Viņš tos tur. Uzreiz ir skaidrs, ka, ja jau Viņš tur viņus Savā rokā, tad viņi ir saistīti ar Viņas spēku. Lūk, ko nozīmē šī roka – tā simbolizē Dieva spēku un varu! Nevieni no šiem vēstnešiem nenāca pats savā spēkā un ar savām pilnvarām, tieši to sacīja Pāvils. Nevieni cilvēks to neuzdrošinātos. Tam ir vajadzīga Dieva pilnvara un Svētā Gara spēks. Evaņģēlijs tiek sludināts ar Dieva pilnvaru un Gara spēkā. Visus šos vīrus bija pilnvarojis Svētais Gars. Viņi visi turējās pretī šai pasaulei, viņi to spēja. Viņi bija piepildīti ar Dievu. Viņus bija SŪTĪJIS un pilnvarojis Dievs, NEVIS viņi paši vai citi cilvēki.

Lūk, viņiem bija tas, ko pasaule nevarēja iegūt. Jēzus teica, ka tad, kad Viņš būs aizgājis, Viņš sūtīs Savu Garu, kuru šī pasaule nespēs saņemt. Tā tas ir. Šī pasaule jeb pasaulīgās sistēmas Viņu nespēja pieņemt. Tieši tas arī ir organizēšanās – tā ir pasaulīga sistēma jeb iekārta. Parādiat man kādu pasaulīgas iekārtas draudzi, kas būtu piepildīta ar Svēto Garu. Es gribu uz to paskatīties. Ja jūs varat man šādu draudzi parādīt, tas nozīmē, ka jūs Dieva Vārdā esat atradis kādu kļūdu. Nē, draugi. Nevieni no šiem vēstnešiem nebija organizēts – vai nu viņus izsvieda ārā, vai arī viņi paši aizgāja, jo bija pārliecinājušies par organizēšanās grēku. Kā gan Svētais Gars varētu atrasties organizācijā, ja tieši organizācija ir tā, kas aizņem Gara vietu, bet konfesijas aizņem Vārda vietu? Neaizmirstiet, “organizēšanās” ir NĀVE. Citādi vienkārši nevar būt. Kad pasaule pārņem, Gars aiziet.

Jā, šis Gars – tie nav septiņi Gari, bet VIENS. Viņš nekad nemainīsies un rīkosies tāpat kā vienmēr. Un šiem septiņiem vēstnešiem būs tas pats Gars, un viņi mācīs to pašu Vārdu, un viņiem būs tas pats spēks. Un, ja tā ir patiesā draudze, tad tai būs tas pats Gars, tas pats Vārds un tie paši spēka darbi, kas viņiem bija Vasarsvētku dienā. Tā būs Vasarsvētku dienas draudze, jo viņiem būs tas pats pārdzīvojums; tur būs runāšana mēlēs un tulkošana, pravietošana un dziedināšana. Viņu vidū būs Dievs, un Dievs parādīs Sevi viņu vidū, kā Viņš vienmēr ir darījis. Aleluja! Un šī draudze NEBŪS organizēta. Neaizmirstiet to.

Lūk, mēs redzam, ka šajos periodos Jēzus Kristus caur Savu Garu atklājas šajos vēstnešos. Viņi ir tas, kas Mozus bija Izraēla bērniem. Tāpat kā Mozum bija atklāsme viņa laikam, tāpat arī katram Dieva vēstnesim bija atklāsme un kalpošana, kas bija paredzēta tam konkrētajam laikam. Tādējādi, kad mēs redzam šos vēstnešus atrodamiem Viņa rokā, mēs redzam, ka Kungs identificē pats Sevi šajos vīros un dāvā viņiem Savu spēku. Nepietiek ar to, ka Viņš asociē Sevi ar visu draudzi kopumā, ko mēs redzējam no tā, ka Viņš stāvēja septiņu zelta lukturu vidū. Nepietiek arī ar to, ka mēs redzam šo pieckāršo kalpošanu, kas ir aprakstīta Vēstules Efeziešiem ceturtajā nodaļā (apustuļi, pravieši, skolotāji, evaņģēlisti un draudzes gani). Jo katrā periodā draudze nomaldās no ceļa, un ne tikai parastie draudzes locekļi, bet arī garīdzniecība – nomaldījušies ir gan gani, gan aitas. Tad šo septiņu vīru kalpošanā uz skatuves iznāk Pats Dievs kā Augstākais Gans, lai vestu savus ļaudis atpakaļ pie patiesības un pie šīs patiesības varenā spēka. Dievs ir Savos ļaudīs – pilnīgi visos Savos ļaudīs, jo, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam. Bet Viņš ir Vārds. Šajos cilvēkos ir redzams Vārds. Bet šajos vīros, kurus caur Savas gribas nodomu Viņš pats mērķtiecīgi izvēlējās, Viņš ir ielicis īpašu līderību. Katrā periodā viņi parādās vienu reizi. Viņos ir tas pats Gars. Cik ļoti tas atšķiras no Romas ķecerības! Viņiem ir cilvēks, kuru izvēlas viņi paši, vienu pēc otra, un neviens no viņiem nespēj uzrādīt Dieva spēku, neviens nedzīvo pēc Dieva Vārda; katrs nākošais atšķiras no iepriekšējā un pieliek klāt visu, ko vēlas, it kā viņš būtu Dievs. Tajā visā Dieva nav! Taču Viņš ir Savā vēstnesī, un tas, kurš vēlas Dieva pilnību, seko vēstnesim tāpat, kā šis vēstnesis seko Tam Kungam saskaņā ar Viņa Vārdu.

“Tas, kam septiņi Dieva Gari un kam septiņas zvaigznes.” (Atklāsmes Grāmata 3:1.) Tāpat kā Kungs reiz identificēja Sevi ar cilvēku, viņā iemiesojoties, tā Viņš atkal identificē Sevi ar cilvēku caur Savu Garu, kurš atrodas cilvēkā. “Viņi pieder Man,” saka Tas Kungs. Šie septiņi Gara piepildītie vēstneši pieder Tam Kungam. Varbūt viņus noraidīs, varbūt viņus apšaubīs, tik tiešām, pēc cilvēku domām viņi varbūt pat neizskatīsies piemēroti; un tomēr viņi ir vēstneši savam periodam. Dievs lietoja Ābrahāmu (kurš meloja), Viņš lietoja Mozu (kurš pretojās), Jonu (kurš neklausīja), Simsonu (kurš grēkoja), Dāvidu (kurš noslepavoja). Tāpat Viņš lietoja arī Jozuu un Jāzepu. Un to, kuriem bija smagi trūkumi, bija daudz vairāk

nekā to, kuru dzīvesstāsts izskatās nevainojams. VIŅI VISI PIEDERĒJA UN PIEDER VIŅAM. Nevieni neuzdrīkstēsies to noliegt. Viņš lietoja viņus caur Svēto Garu, kuru Viņš viņos ielika. Viņi stāvēja un krita par savu Kungu. Un viņos visos tika izpildīta Dieva suverēnā griba. Lai tikai laicīgā vēsture pamēģina to atspēkot – tas tik un tā pastāvēs. Mūžīgais Dievs vēl aizvien staigā zelta lukturu vidū un caur Savu Garu sūta Savus vēstnešus ar Vārdu pie cilvēkiem, kas dzīvo katrā periodā.

APSŪDZĪBA

Atklāsmes Grāmata 3:1: “...*Es zinu tavus darbus, tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris.*”

Atklāsmes Grāmata 3:2: “...*jo Es neatradu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā!*” Lūk, šeit ir viena patiesām ļoti dīvaina lieta. Līdz šim katrā periodā Gars vispirms uzslavēja patiesos ticīgos un tad apsūdzēja šo viltus vīnogulāju. Taču šajā periodā acīmredzami ir tāda neprātīga nevērība pret Kungu un Viņa Vārdu, ka nosodījums skan visā šim piektajam draudzes periodam adresētajā vēstījumā.

“*Es zinu tavus darbus.*” Kas tie bija par darbiem, kas stājās Tā Kunga priekšā un izraisīja Viņā nepatiku? Jūs zināt, ka katrs iepriekšējais periods daļēji pārklāja tam sekojošo periodu, tāpēc šajā piektajā periodā mēs redzam to darbu turpinājumu, kas bija ceturtajā periodā. Kā jūs labi zināt, šie darbi bija:

1. Cilvēciska hierarhija bija aizvietojusi Svētā Gara vadību.
2. Tīrais Dieva Vārds un visiem cilvēkiem pieejamie labumi, kurus šis Vārds deva, bija atmesti ticības mācību, dogmu, baznīcas noteikumu u.t.t. dēļ.
3. Pielūgsme Garā, Gara dāvanas, un viss, kas pienākas īstai svēto kopienas sadraudzībai, tika atmests liturģijas, burtiskas elku pielūgsmes, pagānu svētku utt. dēļ.
4. Aizvien lielāku vietu kristiešu pielūgsmē aizņēma Marijas pielūgšana, līdz viņa faktiski ieņēma Dievības vietu, un Dēls bija nostumts no Sava augstā stāvokļa “pār visiem” un padarīts par pakalpiņu cilvēkam, sauktam par pāvestu, kurš nosauca sevi par Kristus vikāru.

Tie, kuri cīnījās pret šo šausmīgo anti-Kristus baznīcu, tika iznīcināti. Tie, kuri no viņas neaizgāja, kļuva par baznīcas marionetēm, vienalga, vai viņi bija karaļi vai zemnieki. Viņu dzīves vairs nepiederēja viņiem pašiem, un tās nepiederēja arī Kristum, bet ar savu “miesu, dvēseli un garu” viņi piederēja Romas Baznīcai. Viņi runāja par Kristus asinīm un tomēr pirka savu pestīšanu par naudu, un iegādājās grēku piedošanu par zeltu vai ar pašizdomātiem rituāliem. Bagātākie ļoti priecājās, kad pāvests Leons X atļāva viņiem pirkt indulgences par vēl neizdarītajiem grēkiem, un tādā veidā viņi ar mierīgu sirdsapziņu varēja plānot savus briesmīgos noziegumus un pēc tam tos īstenot, zinot, ka pāvests viņu grēkus jau bija atlaidis. Dieva Vārds tika turēts no viņiem pa gabalu, tāpēc kurš gan varēja zināt patiesību?! Tā kā patiesība atnāk vienīgi no Vārda, cilvēki bija ieslodzīti Romas Baznīcas cietumā, gaidot nāvi un pēc nāves – tiesu. Bet lielā netikle, piedzērusies no mocekļu asinīm un neraizēdamās par Dieva sodu, turpināja nežēlīgi nogalināt cilvēkus gan garīgi, gan arī fiziski.

Un tā, ceturta draudzes perioda beigās, kas vienlaicīgi bija piektā perioda sākums, Konstantinopolē iebruka turki, tāpēc daudzi mācīti zinību vīri bija spiesti bēgt no austrumiem uz rietumiem, ņemot līdzi savus grieķu manuskriptus. Tādā veidā izplatījās tīrais Vārds un īsto ticīgo mācības. Un ļoti svarīgu lomu spēlēja ne tikai šie lieliskie skolotāji, bet arī tas, ka šajā laikā parādījās izgudrojums, kas kļuva par pamatu mūsdienu tipogrāfijas iekārtām, un tas veicināja grāmatu ražošanu. Mēs redzam, ka tādējādi varēja tikt apmierināts pieprasījums un lielās alkas pēc Bībelēm. Dievs pacēla daudzus varenus vīrus, Luters bija tikai viens no viņiem. Šajā laikā spīdēja arī Kalvins un Cvinglijs, un bija vēl daudz, daudz citu, kuri nav tik labi pazīstami. Tomēr, kaut arī viss notiekošais nebija veltīgi, tieši šie vīri bija traucēklis Dieva varenajā darbā. Pirmkārt, viņi NEPRETOJĀS šim Draudzes-Valsts precībām, kas bija notikušas Nikejas Padomē, bet patiesībā pat veicināja šo savienību. Viņi atbalstīja, ka valsts aizsargā Evaņģēliju, kaut arī Dieva Vārds par to neko nesaka. Un, kaut arī mēs redzam, ka “pat cilvēku dusmas kalpo Dieva godam” (Psalms 76:11), piemēram, gadījumā, kad Henrijs Astotais nostājās reformācijas pusē un noraidīja pāvesta autoritāti, tomēr tas bija ļoti tālu no Vasarsvētku dienas patiesības un no Visuvarena Dieva aizgādniecības.

Neskatoties uz to, ka Luters neatlaidīgi mācīja pret ārēju iejaukšanos vietējās draudzes lietās, viņš tomēr nespēja attīrīt cilvēku prātus no priekšstata, ka draudzi pārvalda “bīskapi un arhibīskapi”. Tādējādi draudze bija spējusi vienu soli pareizā virzienā, taču tā joprojām bija iekalta važās, tāpēc drīz vien tā atkal tika ieslodzīta tajā pašā cietumā, no kura viņa bija mēģinājusi aizbēgt.

Un tomēr šo atbaidošo darbu kauss vēl nebija piepildīts. Ne tas vien, ka Luters ar saviem

kļūdainajiem lēmumiem sakūdīja uz cīņu, kā rezultātā gāja bojā ļoti daudzi cilvēki; bet arī Cvinglija partija vajāja un iemeta cietumā dievbijīgo Dr. Habmaijeru, un, kaut arī viņi neatdeva viņu sadedzināšanai uz sārta, tomēr faktiski viņi bija lielā mērā atbildīgi par to, ka galu galā viņš tika sadedzināts. Līdzīgi rīkojās arī Kalvins, jo viņš pieprasīja Servantesa arestu, kurš bija sapratis un mācīja, ka Dievs ir viena Persona. Varas iestādes šo brāli tiesāja, un pašam Kalvinam par šausmām, Servantes tika dzīvs sadedzināts uz sārta.

Ja kādreiz arī ir bijis konfesionālas dedzības laiks, tad tas bija šajā traģiskajā laikā. Šo laikmetu labi raksturo Jana Komenska teiktais. Komenskis uzrakstīja "NEPIECIEŠAMA IR VIENA LIETA". Šajā darbā viņš salīdzina šo pasauli ar labirintu un parāda, ka izeja no tā rodama, atstājot visu nevajadzīgo un izvēloties vienīgo, kas ir nepieciešams – Kristu. Viņš raksta, ka lielais skaits skolotāju ir iemesls tam, kāpēc ir tik milzīgs daudzums sektu, kurām drīz jau sāks pietrūkt nosaukumu. Katra draudze uzskata, ka viņa ir tā īstā draudze vai vismaz šīs draudzes tīrākā, patiesākā daļa, bet tajā pašā laikā viņi savstarpēji vajā viens otru ar rūgtu naidu. Nav nekādu cerību, ka viņi varētu viens ar otru izlīgt; uz naidīgumu viņi atbild ar nesamierināmu naidīgumu. No vienas un tās pašas Bībeles viņi izgudro savas atšķirīgās mācības; tie ir viņu cietokšņi un bastioni, aiz kuriem viņi noslēpjas un atsīt visus uzbrukumus. Es neteikšu, ka šīs ticības konfesijas ir ļaunas pašas par sevi, kaut arī vairumā gadījumu mēs varam pateikt, ka tādas tās ir. Tomēr tās par tādām kļūst, jo tās uzkurina naidīguma uguni; tikai noliekot tās pilnīgi malā, varētu ķerties pie darba, lai sadziedētu Draudzes brūces. "Šim sektu un dažādu konfesiju labirintam ir vēl viens labirints – tā ir kaisle diskutēt... Kas gan ar tām ir sasniegts? Vai ir ticis atrisināts kaut viens zinātnisks strīds? Nekad. To skaits ir tikai pieaudzis. Sātans ir vislielākais no visiem sofistiem; vārdu kaujās viņu vēl neviens nav uzveicis... Dievkalpojums cilvēka vārdi parasti ir dzirdami biežāk nekā Dieva Vārds. Ikviens pļāpā, kā viņam tīk, vai arī notriec laiku ar zinātniskiem apcerējumiem un pierādot citu viedokļu nepareizību. Gandrīz neko nedzird par dzimšanu no augšienes un to, kā cilvēkam ir jābūt pārveidotam Kristus līdzībā, lai kļūtu par Dievišķās Dabas līdzdalībnieku (2. Pētera Vēstule 1:4). Neko nedzird par spēku, kuru dod Debesu valstības atslēgas – Draudze ir gandrīz zaudējusi spēku sasiet, palicis ir tikai spēks atraisīt... Sakramenti, kas ir doti kā vienotības, mīlestības un mūsu dzīves Kristū simbols, ir padarīti par niknu konfliktu iemeslu, par iemeslu savstarpējam naidam, par sektantisma centru... Īsumā, kristīgā pasaule ir kļuvusi par labirintu. Ticība ir tikusi sašķelta tūkstoš sīkās daļiņās, un tu kļūsti par ķeceri, ja tu kādai no tām nepiekrīti... Kas mums var palīdzēt? Nepieciešama ir tikai viena lieta – atgriezties pie Kristus, lūkoties uz Kristu kā uz vienīgo Līderi un iet Viņa pēdās, atmetot visus citus ceļus, līdz mēs visi sasniegsim mērķi un būsīm sasnieguši vienotību ticībā (Vēstule Efeziešiem 4:13). Tā kā Debesu Meistars it visu ir uzbūvējis uz Svēto Rakstu pamata, tāpat arī mums vajadzētu atstāt visas mūsu īpašo konfesiju īpatnības un būt apmierinātiem ar atklāto Dieva Vārdu, kas pieder visiem mums. Turot mūsu rokā Bībeli, mums vajadzētu saukt: es ticu tam, ko Dievs ir atklājis šajā Grāmatā; es paklausīgi ievērošu Viņa pavēles; es ceru uz to, ko Viņš ir apsoliļjis. Kristieši, ieklausieties! Ir tikai viena dzīve, bet nāve pie mums atnāk tūkstoš veidos. Ir tikai viens Kristus, bet tūkstošiem antikristi... Tāpēc tu zini, ak, kristīgā pasaule, kas ir tā vienīgā nepieciešamā lieta. Vai nu jūs atgriezīsieties pie Kristus, vai arī tiksiet iznīcināti kā antikristi. Ja esat gudri un vēlaties dzīvot, sekojiet Dzīvības Līderim. Bet jūs, kristieši, priecājieties jūsu aizraušanā... Sadzirdiet jūsu Debesu Līdera vārdus: 'nāciet pie Manis.'... Atbildiet vienbalsīgi: 'Tiešām, mēs nākam.'"

Un tā, kā jau es teicu, šajā periodā konfesionālais gars kļuva ārkārtīgi stiprs. Ja kādreiz arī bija izpaudusies šī korintiešu attieksme "es tuos pie Pāvila, es pie Kēfas", tad tas bija šajā laikā. Tur bija luterāņi, husīti, Cvinglija sekotāji u.t.t. Šāda šķelšanās Kristus Miesā bija nožēlojama, viņi saucās kaut kādā vārdā, it kā būtu dzīvi, bet bija miruši. Protams, viņi bija miruši. Viņi nomira tajā brīdī, kad organizējās. Šīs lielās grupas organizējās un ar laulības saitēm savienojās ar valsti. Ar to pietika. Ar viņiem bija cauri. Tur bija tie luterāņi, kuri bija kritizējuši Romas Baznīcu. Viņi pazina šo netaisnīgumu, kas piemita politiski-garīgajām organizācijām, un tomēr Lutera (tāpat kā Pēteris, kad viņu no līdzsvara izsita jūdi, Vēstulē Galatiešiem 2. nodaļā) devās vien uz priekšu un par ticības aizstāvi padarīja valsti un nevis Dievu. Tā ir pirmā zināmā konfesija, kas izgāja no šīs netikles, taču, kad Lutera nomira, nepagāja ilgs laiks, un viņiem atkal bija tāda pati hierarhija, pret kādu viņi bija cīnījušies. Kad atnāca otrā paaudze, šī Dieva kustība jau bija atgriezies savas mātes paspārnē. Viņa bija atgriezies un to pat nezināja. Viņi bija pieņēmuši savu vārdu augstāk par Viņa Vārdu. Un viņi arī dzīvoja paši ar savu vārdu [luterāņi]. Un tieši to pašu šodien dara visas konfesijas. Tās dzīvo ar savu vārdu un nevis ar Kunga Jēzus Kristus Vārdu. To ieraudzīt nav grūti, jo ikviens draudze ir pazīstama pēc sava pielūgsmes veida, bet neviena nav pazīstama ar to, ka tajā būtu Dieva Spēks. Lūk, kas ir mēraukla! Un es vēlos, lai jūs pievērstu uzmanību tam, ka šinī periodā viņu vidū nebija zīmju un brīnumu. Viņi atteicās no Dieva spēka, izvēloties valsts spēku. Viņi pieķērās paši savam vārdam, viņi padarīja varenus paši savus vārdus. Tas bija tas pats senais gars, kurš cenšas visus iedzīt savā aplokā. Šodien baptisti grib, lai metodisti pāriet pie baptistiem, savukārt metodisti cenšas pievērst savai ticībai prezbitēriešus. Bet

vasarsvētku draudzes grib viņus visus. Ikviens apgalvo, ka viņi var piedāvāt to vislabāko un ka viņiem ir vislielākās cerības – kaut kas līdzīgs durvīm uz debesīm vai vismaz ceļam uz vieglāku ieeju. Cik tas viss ir traģiski!

Šis konfesiju gars ir panācis, ka visas konfesijas raksta savas instrukcijas un māca savas ticības mācības, atver savus ofisus un draudzes pārvaldes, un katra no tām apgalvo, ka tikai un vienīgi viņa ir tā, kas patiesi pārstāv Dievu, jo viņa ir tā visatbilstošākā. Lūk, vai tad tas nav tieši tas, ko dara pāvests un Romas Baznīca!? Viņas ir pa tiešo atgriezušās pie savas mātes, pie lielās netikles, un nezina to.

Noslēdzot mūsu komentāru par šo pantu *“tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris”*, es nevaru pārspīlēt, uzsverot, ka, lai arī šis periods atnesa reformāciju, tas uzslavas vietā saņēma ļoti bargu pārmetumu no Dieva, jo TAS IESĒJA KONFESIJAS SĒKLU, KAS RADĪJA ORGANIZĒŠANOS UN TIEŠĀ CEĻĀ ATVEDA ATAKAĻ PIE NETIKLES, pēc tam, kad Dievs bija atvēris durvis bēgšanai. Kad iesākās šī kustība, kas veda prom no Katoļu Baznīcas, tā nebija patiesi Garīga, bet vairāk gan politiska. Lielākā daļa cilvēku nostājās protestantisma pusē, jo, kā jau es minēju, viņi necieta Romas politiskās un finansiālās verdzības sistēmu. Tādējādi, tā vietā, lai kļūtu par varenu Garīgu kustību – ar visām Svētā Gara darbības zīmēm, kā tas bija toreiz Vasarsvētku dienā, kad Dievs lietoja vienīgi Garīgus līdzekļus Savu mērķu īstenošanai – šoreiz tie tik tiešām bija DARBI, KUROS CILVĒKU DUSMAS KALPOJA DIEVA GODAM, un rezultāti bija līdzīgi kā Israēla vēsturē, kad viņi izgāja no Ēģiptes un klejoja tuksnesī, tā arī neieejot Kanaānas zemē. Un tomēr daudz bija paveikts ar to, ka Romas važas bija kaut vai daļēji sarautas, cilvēki tagad varēja saņemt Dieva Vārdu un nodoties Gara iedarbībai bez tādām briesmīgām bailēm kā iepriekš. Tas atvēra durvis varenajam misionāru periodam, kas atnāca vēlāk.

Tiafīras Jezabele it nemaz nebija noskaņota atteikties no savas ietekmes pār cilvēkiem, un tāpēc mēs redzam, kā viņas meita Atalja paceļ savu galvu Sardas Periodā, cerot, ka viņa spēs nozņaupt patieso sēklu ar saviem organizēšanas plāniem.

BRĪDINĀJUMS

Atklāsmes Grāmata 3:2: *“Esi nomodā un stiprini to, kas vēl atlicis, kas ir tuvu miršanai* [Jaunā latv. Bībele: *“Mosties un stiprini to, kas vēl nav miris”*–Tulk.], *jo es neatradu tavus darbus pilnīgus Dieva priekšā.”* Cik ļoti es vēlētos pateikt, ka Sardas Periods bija restaurācijas un nevis reformācijas periods! Taču es to nevaru. Vārds to nesauc par restaurāciju jeb atjaunošanu, bet pilnīgi noteikti sauc to par reformāciju. Ja būtu notikusi restaurācija, tad šis periods būtu vēl viens Vasarsvētku dienas periods. Taču tāds tas nebija. Labākais, ko par to varēja pateikt, bija: *“Stiprini to, kas vēl atlicis, kas ir tuvu miršanai.”* Tur kaut kā trūka, ak, patiesām kaut kā trūka. Šim periodam bija taisnošana, taču tam trūka svēttapšanas un kristības ar Svēto Garu. Lūk, kāds bija Dieva sākotnējais plāns. Lūk, kas viņiem bija Vasarsvētku dienā – toreiz viņi bija taisnoti, bija izgājuši svēttapšanu un tika piepildīti ar Svēto Garu. Paklausieties uzmanīgi, jums taču ir jābūt taisnotiem un jātop svētiem, lai beigu beigās jūs varētu saņemt kristību ar Svēto Garu. Tieši tāpēc jau draudze arī pastāv – tas ir Dieva templis, piepildīts ar Dievu, ar Svēto Garu. Tas pats Gars, kurš bija Jēzū, kamēr Viņš bija uz zemes, liekot Viņam paveikt šos varenos darbus, kurus Viņš darīja, atgriezās un nonāca pār draudzi Vasarsvētku dienā, tā ka viņi darīja tos pašus darbus, ko Viņš. Šim Sardas periodam šādu darbu nebija. Ak, viņiem bija rakstītais Vārds (bet ne atklātais Vārds)! Tas bija reformācijas periods. *“Bet nebīsties, tu mazais ganāmpulciņ,”* teica Dievs, *“Es atjaunošu,”* un šai reformai bija jāklūst par atjaunošanas sākumu. Dieva nodoms (saskaņā ar Viņa apsolījumu) bija atvest draudzi no sātana dziļumiem Tumšajos Viduslaikos atpakaļ uz Dieva Dziļumiem, kuri viņiem piederēja Vasarsvētku dienā un dažos pirmajos draudzes pastāvēšanas gados.

Tagad esiet uzmanīgi un saprotiet, lūk, ko – otrajā pantā ir teikts: *“Jo es neatradu tavus darbus pilnīgus Dieva priekšā.”* Vai jūs zināt, ko patiesībā nozīmē *“nav pilnīgi”*? Tas pavisam vienkārši nozīmē *“neizpildīti”*. Šis periods bija līdz galam nepiepildīts periods. Tas bija tikai atgriešanās sākums. Lūk, kāpēc es teicu, ka Bībele to sauc par reformāciju un nevis par restaurāciju. Tas bija iesācies ar mācību par taisnošanu, kas nozīmēja, ka pestīšana ir tikai un vienīgi no Dieva. Ak, kā Lutērs sludināja par Dieva suverenitāti un izredzētību! Viņš zināja, ka tas viss bija no Dieva žēlastības. Viņš atdalīja draudzi no garīdzniecības hierarhijas varas; viņš aizvāca elkus, viņš aizvāca grēku izsūdzēšanu priesteriem un apsūdzēja pāvestu. Viņš iesāka apbrīnojami labi, taču pirms 1500 gadiem Dievs jau bija pateicis: *“Luter, tu to visu iesāksi, taču tavā periodā viss netiks izpildīts līdz galam, jo Es atstāšu to vēlākam laikam.”* Aleluja, valda mūsu Dievs! Viņš zina beigas jau no sākuma. Jā, Lutērs bija viņa vēstnesis, kaut arī, kad mēs pētām viņa trūkumus, tā it nemaz izskatās. Taču reiz bija kāds vīrs vārdā Jona, un viņa dzīvē arī bija trūkumi. Viņš bija praviets, kaut arī jums

un man to varbūt negribētos atzīt, redzot to, kā viņš rīkojās. Taču Dievs pazīst tos, kuri pieder Viņam, un Viņam ir Savi plāni, tāpat kā Viņš to izdarīja ar Jonu. Arī šajā periodā Viņam bija Pašam Savi plāni ar Luteru, un Viņam būs Savi plāni līdz pašam galam.

Un tā, šis bija periods, kurā viss līdz galam netika izpildīts. Tas bija reformācijas periods. Taču tieši tādu Dievs to bija iecerējis. Es vēlos jums to izskaidrot tā, kā es to izdarīju kādam ļoti jaukam luterāņu brālim, kurš ir kāda laba semināra prezidents rietumos. Es biju ielūgts pie viņa uz pusdienām, lai parunātu ar viņu par Svēto Garu. Viņš bija neziņā par daudziem jautājumiem, un viņš man jautāja:

“Kas mums, luterāņiem, īsti ir?”

Es atbildēju: “Nu, jums ir Kristus.”

Viņš teica: “Mēs vēlamies Svēto Garu. Kā jūs domājat, vai mums Tas ir?”

Es atbildēju: “Potenciāli. Jūs ticat uz To.”

Viņš teica: “Ko jūs gribat pateikt, sakot "*potenciāli*"? Mēs alkstam Dieva, mēs izlasījām grāmatu par Vasarsvētku dienu un Gara dāvanām, un daži no mums aizlidoja uz Kaliforniju, lai satiktos ar šīs grāmatas autoru. Kad mēs tur nokļuvām, viņš mums pateica, ka, kaut arī viņš uzrakstīja šo grāmatu, tomēr pašam viņam šo dāvanu nav. Lūk, kad mēs ieraudzījām, ka jūs kalpošanā darbojās dāvanas, mums radās vēlētānās ar jums parunāt, jo jums jau nu vajadzētu kaut ko par tām zināt.”

Lūk, šī brāļa garīgais seminārs atrodas laukos, un to ieskauj daudzi hektāri lauksaimniecības zemes, kur studenti var strādāt un tādejādi apmaksāt savas mācības koledžā. Kopā ar šo saimniecību viņam ir arī fabrikas, kas nodrošina papildus darbavietas. Izmantojot viņa laukus kā ilustrāciju, es viņam teicu: “Kāds cilvēks nolēma savā zemē iesēt kukurūzu. Viņš izlauza celmus, novāca akmeņus, viņš uzara un sagatavoja zemi, un tad iesēja kukurūzu. Katru rītu viņš vēroja šo lauku, un pienāca rīts, kad kailās zemes vietā viņš ieraudzīja neskaitāmus zaļus asniņus un iesaucās: “Slava Dievam par manu kukurūzas lauku!” Tad es šim brālim pajautāju: “Vai šim cilvēkam bija kukurūza?”

Viņš teica: “Nu, vienā ziņā tā viņam bija.”

Es sacīju: “Jā, potenciāli; un tie bijāt jūs, luterāņi, Reformācijas laikā, kad izlīda jūsu asniņš, saprotat? Šī kukurūza sāka augt (pēc tam, kad tā bija gulējusi zem zemes un satrūdējusi Tumšajos Viduslaikos). Posms pēc posma, un izauga skaisti gari stieбри, un pienāca diena, kad parādījās zīdaina slotiņa. Šī zīdainā slotiņa palūkojās lejup uz lapām un sacīja: “Jūs, vecie, formālie luterāņi, jums vairs nekā nav. Paskatieties uz mums, mēs esam vaislinieki, lielie misionāri. Mūsu laiks ir misionāru laikmets.” Šīs slotiņas laiks bija Veslija Periods. Tie bija visievērojamākie misionāri, pārspējot tajā pat mūsu periodu. Ko izdarīja Veslija periods? Tas izkaisīja Evaņģēliju, tāpat kā vējiņš izkaisa ziedputekšņus.

“Un tā, kāds tad ir nākamais solis? Loģiski spriežot, tā būtu paša grauda izveidošanās un ražas novākšana, lai ar to noslēgtos pilnais cikls. Tomēr tā tas nav. Ir vēl viena stadija. Tā ir stadija, kad izveidojas miziņa jeb pelavas, kas ieskauj sēklu. Un tieši tas notika šajā Garīgajā ciklā. Uz divdesmitā gadsimta sliekšņa, Lāodikejas Perioda sākumā, ļoti daudzi ticēja, ka Svētais Gars atkal nonāk tāpat, kā Viņš to izdarīja Vasarsvētku dienā. Cilvēki runāja mēlēs un apgalvoja, ka viņi ir saņēmuši Svētā Gara kristību, un pierādījums tam esot šī runāšana mēlēs. Taču es daudzas reizes esmu staigājis pa labības laukiem un vēlā vasarā plūcis kviešu vārpas, un berzījis tās savā plaukstā, lai apskatītu graudus, kad man par izbrīnu es ieraudzīju, ka ŠAJĀS PELAVĀS NEBIJA NEVIENA KVIEŠU GRAUDA, KAUT ARĪ PATIEŠĀM IZSKATĪJĀS, IT KĀ ŠIE KVIEŠU GRAUDI TUR BŪTU. Tas lieliski ilustrē tā saucamo Vasarsvētku draudžu kustību. Tas ir pierādīts fakts, ka šie cilvēki ORGANIZĒJĀS UZ MĀCĪBAS PAMATA un atkal sevi sasaistīja, tāpat kā organizācija pirms viņiem, pierādot, ka viņi nebija īstā sēkla, bet gan pelavas jeb aizsargājošais apvalks tai kviešu sēklai, kurai vēl bija jānāk. Šī pelavu jeb grauda apvalka stadija bija tas bīstamais periods, par kuru Jēzus runāja Mateja Evaņģēlijā 24:24: “*Lai pieviltu, ja vien tas būtu iespējams, pat izredzētos.*” Ak, cilvēks uzskatīja, ka šīs pelavas, šis tā saucamais Vasarsvētku draudžu Periods, – ka tā bija patiesā sēkla! Taču izrādījās, ka tas bija tikai nesējs, kas pārnesa dzīvību uz nākošo periodu, kurā atnāk patiesā restaurācija, un Līgava (šis kvieša grauds) kļūst redzama spēkā, par kuru ir teikts Ēcēhiēla grāmatā 47:2-5: “*Viņš izveda mani ārā pa Ziemeļu vārtiem un pa ārpusi veda pie ārējiem vārtiem, kas austrumos. Un redzi – ūdens rasoja no dienvidu puses! Vīrs ar mērauklu rokā gāja uz austrumu pusi, nomērīja tūkstoš olekšu un lika man brist cauri – ūdens man bija līdz potītēm. Viņš atkal nomērīja tūkstoši un lika man brist cauri – ūdens man bija līdz ceļiem. Vēlreiz viņš nomērīja tūkstoši un lika man brist cauri – ūdens man bija līdz gurniem. Atkal viņš nomērīja tūkstoši – nu tā ir upe! Es tai nevarēju pārbrist, un ūdens vēl ceļas – tā ir*

upe, kur jāpeld, tai nevar pārbrist!” [Jaunā latv. Bībele]

“Un tas tika izdarīts caur Dieva pilnīgo gribu un Viņa programmu. Luterāņiem potenciāli bija Svētais Gars taisnošanā; metodistiem potenciāli Tas bija svēttapšanā, bet šodien Viņš no jauna ir šeit, tā ir restaurācija – Svētais Gars ir šeit.”

“Esi nomodā un stiprini to, kas vēl atlicis, kas ir tuvu miršanai.” Un tā, šajos divos izteicienos “esi nomodā” un “stiprini” ir izteiktas šādas domas: “būt nomodā” nenozīmē tikai vienkārši negulēt, bet tas nozīmē arī būt modram, būt trauksmes stāvoklī. Ikviens cits stāvoklis nozīmētu briesmas un zaudējumu. Vārds “stiprināt” nozīmē vairāk nekā vienkārši dot spēku; tas nozīmē savest kārtībā un nostiprināt pastāvīgai eksistencei. Šīs divas pavēles attiecas uz to, kas bija atlicis no PATIESĪBAS, kura teju teju izzudīs jeb ir tuvu miršanai. Dzirdot šo Gara izteicienu, man prātā nāk šāda ilustrācija: *kāda vergu grupiņa, kas atradās pilnīgā fiziskā un garīgā verdzībā, ir sacēlusies un izbēgusi no saviem sagūstītājiem* (patiešām, tieši to arī nozīmē vārds Sardas – “izbēguši”). *Viņi tiek vajāti un gandrīz pilnībā zaudē lielos un brīnišķīgos ieguvumus, kuru viņi ieguva izbēgot. Viņi netiek no jauna sagūstīti, taču par viņiem var pateikt tikai to, ka “viņi ir izsprukuši” – tā nav pilnīga izbēgšana, kāda tā saskaņā ar Vārdu bija citiem. Viņi bija zaudējuši daudzas no savām privilēģijām. Tagad Kungs saka: “Potenciāli jūs atkal esat gūstā: pielūkojiet, ka jūs neatgriezaties atpakaļ. Un, lai neatgrieztos, esiet modri un vienmēr palieciet nomodā par to, kas var jūs no jauna ievest gūstā, citādi jūs visu pazaudēsiet. Tagad nostiprinieties tajā, kas jums ir atlicis, tā, lai nelokāmi nostiprinātu to, kas jums ir, un šādi nodrošinātos pret turpmākiem zaudējumiem. Šī būs jūsu iespēja izpildīt to, ko jūs neesat izpildījuši.”* Vai viņi to darīja? It nemaz. Viņi neņēma vērā Gara balsi un jau sekojošajā periodā nokļuva gūstā, un tāpēc Dievs pacēla citus, kuri īstenos Viņa gribu. Dievs pagāja garām luterāņu konfesijai, tāpat kā Viņš ir aizgājis garām visām pārējām, un tās nekad vairs neatgriezīsies. Dievam bija jāiet tālāk un jāatnes vairāk patiesības un vairāk restaurācijas jaunā periodā.

SPRIEDUMS

Atklāsmes Grāmata 3:3: *“Atceries tāpēc, ko tu esi dabūjis un dzirdējis. Turi to un atgriezies! Ja tu nebūsi nomodā, Es nāksu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nāksu pār tevi.”*

Es vēlos izlasīt arī citu šī panta tulkojumu (Wuesta tulkojumu): *“Tāpēc atceries, kādā veidā tu saņēmi (patiesību kā ilgstošu depozītu) un kādā veidā tu (to) izdzirdēji un aizsargā (to), un nekavējoties izmaini savu domāšanu.”* No šī panta ir pilnīgi skaidrs, ka Dievs viņiem bija dāvājis patiesību kā ilgstošu depozītu. Tā tika saņemta, un tā neatsaucami pieder viņiem. Tagad atliek vien redzēt, ko viņi ar šo Patiesību darīs – ņems to vērā vai nē. Un tā ir taisnība. Viņiem bija iedota pilnā Evaņģēlija pamatpatiesība: *“Taisnais no ticības dzīvos; pestīšana ir no Tā Kunga”*. Viņi bija dzirdējuši Bībeles patiesību, kura apgāza Romas doktrīnas un pilnīgi noniecināja pāvesta autoritāti. Viņi zināja patiesību, ka baznīca nedod pestīšanu. Viņi izprata Tā Kunga vakarēdienu. Viņiem atausa gaisma par ūdens kristībām; viņi aizvāca tēlus. Patiesība? Nu, vēl nebija bijis tāda perioda, kad būtu bijis tik daudz vīru, kas varētu izplatīt tik daudz gaismas. Viņi bija pietiekami apgaismoti, lai pilnībā izlabotu šo veco sistēmu jeb sāktu visu no jauna un ļautu Dievam viņus vest, rindiņu pie rindiņas, mācību uz mācības. Viņi saņēma patiesību. Viņi to vēlējās, un viņi to dzirdēja. Taču jautājums ir: kā viņi to dzirdēja? Vai viņi to klausījās, lai celtu uz šī pamata, vai arī viņi klausījās ar tādu pašu attieksmi, kāda bija daudziem grieķiem: kaut kas jauns, par ko padiskutēt un izveidot kādas teorijas? Acīmredzot šo bagātīgo patiesības Vārdu dzirdēja drīzāk kā teoriju un nevis uzklaušāja to, lai vēlāk pielietotu praktiski, jo Dievs pieprasīja, lai mainītos cilvēku domāšana. Ja tas tiešām ir Dieva Vārds, un tāds tas patiesi ir, tad Tam ir jāpakļaujas. Nepaklausība šim Vārdam novedīs līdz Dieva sodam. Ja svētā tempļa sardze tika pieķerta guļot, viņus sita, bet viņu drēbes sadedzināja. Ko gan Kungs darīs tiem, kuri ir atslābinājuši savu sardzi šajā periodā?

“Es nāksu pie tevis kā zaglis.” Seno Sardas pilsētu pastāvīgi mocīja bandīti, kuri pēkšņi uzbruka no kalniem un aplaupīja cilvēkus. Tāpēc viņi ļoti labi zināja, par ko runāja Gars, sakot, ka Tā Kunga atnākšana ir kā zaglis. Tikai būdami modri un sagatavojoties, mēs varam būt gatavi Viņa atnākšanai. Lūk, mēs zinām, ka šis ir vēstījums viltus vīnogulājam, jo Tā Kunga atnākšana būs tāda, kā tas bija bija Noas dienās. Šie astoņi izglābtie labi zināja par gaidāmajiem plūdiem, un, zinot to, viņi bija sagatavojušies un izglābās. Bet bezdievīgo cilvēku pasaule tika iznīcināta. Kaut arī viņi ik dienas kontaktējās ar šiem taisnīgajiem un dzirdēja patiesību, tomēr viņi novērsās no tās, līdz bija jau par vēlu. Šie pilnīgi miesīgie tā senā perioda cilvēki atspoguļo šodienas formālos kristiešus, kuru dzīves ir pilnas ar pasaulīgām lietām, ar kurām viņi tā aizraujas, ka viņiem vairs nav nekādas alkas pēc Garīgā, un viņi ir pilnīgā neziņā par Viņa gaidāmo parādīšanos un nav gatavi tai.

UZSLAVA

Atklāsmes Grāmata 3:4: “*Tev ir maz Sardos tādu, kas nav aptraipījuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi.*”

Manuprāt, šeit runa ne tuvu nav tikai par cilvēkiem; šeit ir atklāta tā patiesība, kura ir izklāstīta katrā periodā un par kuru mūsu Kungs mums stāstīja, liekot uz tās lielu uzsvāru. Te nu tā ir: draudzes sistēma šajos periodos sastāv no diviem vīnogulājiem – patiesā un viltus. Savā suverēnajā plānā Dievs tos ir salicis kopā, nosaucot tos par draudzi. Paskatieties, kā šajā periodā Viņš viņiem pārmet, sakot: “Un Sardu draudzes eņģelim...” un nevis “Sardu draudžu eņģelim...” – šīs abas draudzes ir saliktas kopā, “Sardu draudzes eņģelim...”, “Es zinu tavus darbus...tu esi miris...tavi darbi nav pilnīgi...” Un pēc tam Viņš turpina: “Tev (šai draudzei Sardās) tur ir daži, kuri ir taisnīgi un nekļūdās kā lielais vairākums. Tie staigā tīrās drēbēs, un viņi ir Manis cienīgi.” Lūk, šie cilvēki, kuri patiešām bija Dieva svētie, staigāja *Viņam viscaur patīkami*. Viņu drēbes bija tīras. Redziet, tajā laikā drēbes saskārās ar zemi un mēdza pamatīgi sasmērēties. Taču šie cilvēki savā staigāšanā bija vērīgi, lai šī pasaule viņus nesamaitātu. Viņi bija Garā, un viņi staigāja Garā. Viņi bija svēti un nevainojami Viņa priekšā. Tādā veidā viņi pildīja savu mērķi, jo tieši tāds saskaņā ar Vēstuli Efeziešiem 1:4 ir Dieva mērķis attiecībā uz mums: “*...lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā.*”

Lūk, šajā pantā, kurš parāda, ka bija “maz tādu” Dieva izredzēto, ir skaidri saskatāms tas, ko mēs mācījām par šo periodu. Tas bija haotisks periods. Tas bija līdz galam NEIZPILDĪTS periods, un tajā bija visādas šķelšanās, un Dievs to gandrīz vai pilnībā nosodīja. Tas bija vājš un slimīgs periods, un bija tuvu miršanai. Tas nebija slavas pilnais laikmets, par kādu to ir centušies padarīt šie miesīgi domājošie protestantu vēsturnieki. Pietika šim kokam uz mest paviršu skatienu, lai redzētu, ka tas ir tārpju un slimību saēsts, bez lapām un bez augļiem, ja neskaita dažus deformētus un tārpainus augļišus, kas priekšlaicīgi krita zemē. Taču brītiņu uzgaidiet! Ieskatīsimies ciešāk! Tur, pašā galotnē, kuru apspīd saules gaisma, bija daži “pirmie augļi” – tie daži, kas bija pilnīgi Viņā, jo viņi bija dzimuši no Viņa, piepildīti ar Viņu un staigāja kopā ar Viņu Viņa Vārda spēkā.

Pateicība Dievam par tiem nedaudzajiem!

“*...viņi staigās ar Mani.*” Lūk, ko Dievs sola dāvāt par šo taisnīgo staigāšanu. Tā ir viņu mantojuma daļa, kuru Viņš ir rezervējis viņiem. Ja viņi bija gatavi iet kopā ar Viņu cauri dzīves lamatām un briesmām un pagodināt Viņu, tad Viņš bija gatavs viņiem atlīdzināt. Viņš neaizmirst mūsu mīlestības pūliņus. Dievs vienmēr mums atlīdzinās par mūsu cenšanos Viņam izpatikt.

Jā, viņi gāja cauri šai pasaulei, bet nebija kļuvuši šīs pasaules līdzdalībnieki. Viņi nepieļāva, lai šīs pasaules sistēmas viņus pārņem. Kad šī perioda slavenās personības bija padevušās valsts glaimiem un izvēlējušies politisku domāšanu Garīgās domāšanas vietā, un soļoja atpakaļ uz pasauli, šie nedaudzie turējās pie Dieva Vārda, tādējādi darot godu Tam Kungam. Tagad, savukārt, Viņš pagodinās viņus. Viņi staigās ar Viņu baltās drēbēs. Viņi bija identificējušies ar Viņu uz zemes, un tagad Viņš identificējas ar viņiem Jaunajā Jeruzālemē. Cik apbrīnojama būs šī solidarizēšanās! Tas liek man gavilēt, un tomēr tas liek man arī raudāt, kad aizdomājos par Viņa viszēlīgumu, jo jūs ievērosiet, ka Viņa drēbes ir tādā pašā krāsā kā svētajiem, nevis atšķirīgā, kā tas ir zemes līderiem. Nē, viņi ir kā Viņš; Viņš ir kā viņi, kā teica Jānis: “*jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir.*”

“*..jo viņi ir tā cienīgi.*” Vai jūs spējat aptvert, Kas saka šos vārdus? Tas ir Pats Jēzus, vienīgais Cienīgais. Viņš ir vienīgais, Kurš ir atzīts par cienīgu paņemt šo grāmatu no Tā rokas, Kurš sēd goda krēslā. Un tagad šis Cienīgais saka Saviem svētajiem: “Jūs esat cienīgi.” Tas ir Viņš, Vienīgais piemērotais, lai spriestu tiesu (un patiesi, visa tiesa ir nodota Viņam), un Viņš saka: “Jūs esat cienīgi.” Šie vārdi ir tikpat apbrīnojami kā vārdi no Vēstules Romiešiem 8:33: “*Dievs saka, es esmu attaisnots.*” (Veja tulkojums.) Tur, Dieva taisnīguma baltajā gaismā, sadzirdi Jēzus maigo balsi, kad Viņš saka: “Viņi ir mani. Viņi ir taisni. Viņi ir cienīgi. Viņi staigās ar Mani baltās drēbēs.”

APSOLĪJUMS UZVARĒTĀJAM

Atklāsmes Grāmata 3:5: “*Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no Dzīvības Grāmatas, viņa vārdu Es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā.*”

“*Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs.*” Šeit faktiski ir pateikts tas pats, kas ceturtajā pantā, kurā ir norāde uz šiem dažiem, kuri nav aptraipījuši savas drēbes. Pirms daudziem gadiem mēs mēdzām lietot kādu izteicienu, kurš, bez šaubām, bija cēlies no šī Bībeles panta. Tas bija šāds: “Nesasmērē savus svārkus,”

un tas nozīmēja: neiesaisties nekādās šaubīgās lietās; citi tajās iesaistīsies, un varbūt arī tev būs kārdinājums tajās iesaistīties, vai kāds varbūt pat mēģinās tevi tajās ievilkt, taču sargā sevi no tā visa, virzot savu dzīvi citā virzienā. Lūk, Dievs gatavojas atļūdzināt tiem, kas sekoja šim padomam. Viņi tiks apģērbti baltās drēbēs, tāpat kā Viņš ir apģērbts baltās drēbēs. Pēteris, Jēkabs un Jānis redzēja Viņu uz Pārvērtību kalna (Mateja 17), un Viņa drēbes bija baltas kā gaisma. Tieši tādās drēbēs tiks apģērbti svētie. Viņu drēbes mirdzēs ārkārtīgā baltumā.

Jūs zināt, ka mēs dzīvojam beidzamajā laikā. Tieši šis ir periods, kurā draudzes apvienosies. Un, tāpat kā tagad tās jau kontrolē pasaules politiku, tās drīzumā kontrolēs arī pasaules finanšu sistēmu. Ja tu nepiederēsi šai vispasaules draudžu organizācijai, tu nevarēsi ne pirkt, ne pārdot. Tu zaudēsi visu. Tie, kas paliks uzticīgi Dievam un nesasmērēs savas drēbes, apgānīties ar šo baznīciskās kārtības “vispasaules sistēmu”, cietīs no fiziskām sankcijām. Viņi sastapsies ar lielu vilinājumu pakļauties šai sistēmai. Sludinātāji pakļausies, attaisnodami sevi ar to, ka viņi šīs antikrista un zvēra sistēmas ietvaros kalpos Dievam. Viņi piekritīs šīs hierarhijas glaimiem un saldajām runām. Un cilvēki sekos šiem viltus ganiem, ejot pa taisno uz nokaušanu. Taču tiesā viņi visi izrādīsies kaili. Viņiem netiks dotas šīs baltās drēbes, ne arī viņi staigās ar Viņu. Jūs nevarat šeit staigāt šīs pasaules sasmērētajās drēbēs, velnam pie rociņas, un tad cerēt, ka jūs būsi kopā ar Dievu. Jau ir laiks atmosties un ieklausīties Dieva balsī, kas sauc: *“Izej no viņas (no organizētās reliģijas) Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.”* Āmen. Dievs runā. Sargājiet sevi no šīs pasaules reliģijām, tāpat kā jūs sargājaties no mēra. Beidziet staigāt kopā ar šo pasauli un padariet savas drēbes baltas caur grēku nožēlu un Jēra asinīm. Taču dariet to tūlīn, jo rīt var izrādīties par vēlu.

“Kas uzvar, Es viņa vārdu neizdzēsīšu no Dzīvības Grāmatas.” Un atkal mēs esam nonākuši pie ļoti grūti saprotamas Dieva Vārda daļas. Ja šis pants tiek aplūkots pavirši, tad sev par labu to var izmantot gan arminiāņi gan kalvinisti. Arminiāņi paziņos, ka šis pants pavisam noteikti anulē to, kas ir teikts Jāņa Evaņģēlijā 6:37-44: *“Katrš, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu. Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis, bet tā ir Mana sūtītāja griba, lai no visa, ko Viņš Man devis, Es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā – pastarā dienā. Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.”* Tad jūdi sāka kurnēt par Viņu, ka Viņš bija sacījis: *Es esmu maize, kas no debesīm nākusi, – un sacīja: “Vai šis nav Jēzus, Jāzēpa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu Viņš saka: Es esmu nācis no debesīm.”* Bet Jēzus atbildēja viņiem: *“Nekurniet savā starpā! Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis, un Es viņu celšu augšā pastarā dienā.”* Arminiānisms saka, ka Tēva griba nav suverēna iecere, bet gan tikai laipna iegriba, un Viņš stāv maliņā, lai redzētu, ko cilvēki darīs ar Viņa labajām un žēlsirdīgajām dāvanām un pat ar mūžīgo dzīvību.

Kalvinisti to skaidro citādāk. Viņi šajā pantā saskata lielu mierinājumu svētajiem, kuri cieš un nes smagas nastas, tā ka nav svarīgi, cik briesmīgi ir laiki un cik drausmīgas ir vajāšanas, jo, tā kā uzvarētājs ir tas, “kurš tic, ka Jēzus ir Kristus,” viņa vārds netiks aizvākts no šīs grāmatas. Ir arī tādi, kas saka, ka šī “Dzīvības Grāmata” nav “Jēra Dzīvības Grāmata”. Taču, kā parasti, kad kāds attiecas pret rakstīto virspusēji, tad izpratne, ko viņš iegūs, arī būs virspusēja.

Šis jautājums par iespēju izdzēst vārdu no Dieva sarakstiem, ir pelnījis vairāk nekā paviršu apskati, jo līdz šim brīdim vairums Bībeles pētnieku ir vienīgi nākuši pie secinājuma, ka Dievs ieraksta Jēra Dzīvības Grāmatā to cilvēku vārdus, kuri ir piedzimuši no augšas, viņu atdzimšanas brīdī; bet, ja kaut kāda iemesla dēļ šis vārds ir jāizdzēš, tad šī ieraksta vieta gluži vienkārši paliks tukša – kāda tā bija pirms vārda ierakstīšanas. *Šāds uzskats ir pilnīgā pretrunā ar to, ko patiesībā māca Dieva Vārds.*

Iesākot mūsu izpēti, lai jums ir zināms, ka Svētajos Rakstos NAV NEVIENAS vietas, kas mācītu, ka Dievs cilvēku vārdu sarakstu *veido tagadējā laikā*. Viss tika izdarīts pirms pasaules radīšanas, kā mēs to pēc īsa brīža parādīsim. Tā nav arī vienkārša divu cilvēku grupu apskate, kurām abām bija iespēja saņemt mūžīgo dzīvību – viena grupa to saņēma (un viņu vārdi tika ierakstīti), bet tie no otrās grupas, kuri atteicās no mūžīgās dzīvības, tur ierakstīti netika. Patiesībā mēs ar Svēto Rakstu palīdzību parādīsim, ka ļoti daudzi, kuri pat nebija dzimuši no augšas, ieies mūžīgajā dzīvībā. Lai cik dīvaini tas neizklausītos, tā pavisam noteikti ir taisnība. Tāpat mēs parādīsim, ka ir cilvēku grupa, kuru vārdi ir ierakstīti šajā sarakstā pirms pasaules radīšanas, un ŠIE VĀRDI NEKĀDĀ ZIŅĀ NEVAR TIKT IZDZĒSTI; taču tāpat mēs parādīsim to cilvēku grupu, KURU VĀRDI BIJA ŠAJĀ SARAĶSTĀ PIRMS PASAULES RADĪŠANAS, UN TOMĒR ŠIE VĀRDI TIKS IZDZĒSTI.

Sāksim ar to, ka nav nekāda pamata apgalvojumiem, ka “Jēra Dzīvības Grāmata” nav tas pats, kas

“Dzīvības Grāmata”. Šo Dzīvības Grāmatu var saukt par Jēra Dzīvības Grāmatu vai Kristus Dzīvības Grāmatu, vai pat par “Tavu Grāmatu” (Psalms 56:9) un par “Dzīvo Grāmatu” (Psalms 69:29 [Jaunā latv. Bībele]). Šajā grāmatā ir ierakstīti tikai cilvēku vārdi. Atklāsmes Grāmata 13:8: “*Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra Dzīvības Grāmatā.*” Atklāsmes Grāmata 17:8: “*Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdibeņa un ies bojā; tad zemes iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti Dzīvības Grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs.*” Atklāsmes Grāmata 20:12-15: “*Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla [troņa] priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir Dzīvības Grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem. Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem. Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve – uguns jūra. Ikviens, kas nebija nebija ierakstīts Dzīvības Grāmatā, tika iemests uguns jūrā.*” Jūs redzat, ka, lai arī tur ir pieminētas vēl citas grāmatas, tomēr vienmēr ir norāde uz VIENU grāmatu, kurā atrodas cilvēku vārdi. Atklāsmes Grāmatā tā tiek saukta par “Jēra Dzīvības Grāmatu” vai “Dzīvības Grāmatu”.

Un tā, kur tad atrodas šī grāmata? Lūkas Evaņģēlijs 10:17-24: “*Un tie septiņdesmit pārnāca un ar lielu prieku stāstīja: "Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā Vārdā!" Bet Viņš sacīja: "Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam! Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpieniem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs. Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs." Un tanī pašā stundā Jēzus kļuva priecīgs Svētajā Garā un sacīja: "Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātīgajiem un atklājis tās bērniem. Tiešām, Tēvs, tāds ir bijis Tavs labais prāts." Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas. Un neviens nezina, kas Dēls ir, kā vienīgi Tēvs un, kas Tēvs ir, kā vienīgi Dēls un kam šis Dēls to grib atklāt." Un, pie mācekļiem sevišķi griezdamies, Viņš sacīja: "Svētīgas tās acis, kas to redz, ko jūs redzat. Jo Es jums saku: daudz praviešu un ķēniņu ir gribējuši redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši."” Šī Dzīvības Grāmata pavisam noteikti atrodas debesīs, un tā parādīsies Varenā Baltā Troņa tiesā. Šajos pantos Jēzus sacīja, ka viņu VĀRDI bija ierakstīti debesīs. Tie bija ierakstīti Dzīvības Grāmatā, jo tieši tur ir ievietoti cilvēku vārdi. Jēzus vērsās pie tiem septiņdesmit (17. pants), bet Viņš vērsās arī pie tiem divpadsmit (23. pants). Tie visi priecājās, ka ļaunie gari viņiem pakļāvās Jēzus Vārdā. Jēzus atbilde bija: “*Nepriecājieties par to, ka gari jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs (Dzīvības Grāmatā).*” Šeit jūs ievērosiet, ka viens no tiem, kas Jēzus Vārdā izdzina ļaunos garus, bija Jūda, taču mēs zinām, ka viņš bija velns, pazušanas dēls. Jāņa Evaņģēlijs 6:70-71: “*Jēzus atbildēja viņiem: "Vai Es neesmu izredzējis jūs divpadsmit? Bet viens no jums ir velns." Un Viņš domāja Jūdu, Sīmaņa Iskariota dēlu; jo tas pēc Viņu nodeva, lai gan viņš bija viens no tiem divpadsmit.*” Jāņa Evaņģēlijs 17:12: “*Kamēr Es biju pie viņiem, Es tos uzturēju Tavā Vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis kā vien pazušanas dēls, lai raksti piepildītos.*” Jāņa Evaņģēlijs 13:10-11,18: “*Jēzus saka viņam: "Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs. Arī jūs esat tīri, bet ne visi." Jo Viņš pazina Savu nodevēju, tāpēc Viņš sacīja: "Ne visi jūs esat tīri." Es nerunāju par jums visiem. Es zinu, kurus esmu izredzējis. Bet jāpiepildās rakstiem: kas Manu maizi ēd, pret Mani pacēlis savu kāju.*” Un tā, ja valodai vispār ir kaut kāda nozīme, tad mums ir jāatzīst, ka Jūdu izredzēja Jēzus (Jāņa Evaņģēlijs 13:8), tomēr viņš nebija tīrs (Jāņa 13:10-11). Turklāt, Jēzum Jūdu bija devis Tēvs, kā tas ir redzams Jāņa 17:12. (Šeit kļūst skaidrs, ka šī “izredzēšana” un “došana” ir tieši tā paralēle, kas ir redzama piemērā ar Mozu un Faraonu, Jēkabu un Ēsavu, jo, kaut arī gan Ēsavs, gan Faraons bija nozīmēti [Vēstule Romiešiem 8:29], tomēr viņi bija iepriekšnolemti dusmībai, savukārt Mozus un Jēkaba beigas bija godības pilnas. 1. Pētera vēstule 2:8-9 parāda gan netiklus, gan izredzētos: “*Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausa Vārdam, kam tie arī ir nolemti. Bet jūs esat izredzēta cilts...*”). Jūda bija to divpadsmit skaitā un patiesībā piedalījās līdz ar viņiem kalpošanā, kas bija pirms Vasarsvētku dienas. Apustuļu Darbi 1:16-17: “*Brāļi, bija jāpiepildās Rakstiem, ko Svētais Gars runājis ar Dāvida muti par Jūdu, kurš bija vedis Jēzus gūstītājus. Jo tas bija pieskaitīts mums un saņēmis to pašu kalpošanu.*” Tā kalpošana, kuru starp šiem divpadsmit saņēma un pēc tam zaudēja Jūda, nebija nedz zemāka par pārējo vienpadsmit kalpošanām, nedz arī tā bija kāda velnišķīga un nepiederīga kalpošana, it kā iestarpinājusies starp pārējo apustuļu kalpošanām. Apustuļu Darbi 1:25: “*...uzņemties kalpošanu un apustuļa darbu, ko Jūda ir atstājis, lai noiētu savā vietā.*” Jūda, velns, pazaudēja Svētā Gara kalpošanu, kuru viņam bija devis Dievs, nogalināja sevi un NOGĀJA SAVĀ VIETĀ. Viņa vārds bija pat Dzīvības Grāmatā, taču tas tika izdzēsts.*

Tagad, pirms turpināt šo izpēti par Jūdu, atgriezīsimies Vecajā Derībā, lai redzētu, kā Dievs izdarīja to pašu jau agrāk. Pirmajā Mozus Grāmatā 35:23-26 Jēkabam kopskaitā bija divpadsmit dēli, un viņu vārdi bija: Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars un Zebulons; Jāzepe un Benjamīns; Dans un Naftalis; Gads un

Ašers. No šo divpadsmit dēlu pēcnācējiem izveidojās divpadsmit Israēla ciltis, taču bija izņēmums – Jāzepam nebija cilts, kas būtu nosaukta viņa vārdā, jo Dievs bija paredzējis, ka bija jābūt trīspadsmit ciltīm, un Jāzēpa diviem dēliem tika dāvāts tas gods palielināt cilšu skaitu no divpadsmit uz trīspadsmit. Jūs, protams, zināt, ka tas bija nepieciešams, jo Levījs tika nošķirts Dievam, lai būtu par priesteriem. Tādējādi, kad Israēls pameta Ēģipti un Dievs viņiem tuksnesī dāvāja saiešanas telti, mēs redzam, ka Levija cilts kalpoja divpadsmit ciltīm: Rūbena, Simeona, Isašara, Jūdas, Zebulona, Benjamīna, Dana, Naftaļa, Gada, Ašera, Efraima un Manases ciltīm (tā viņas ir nosauktas 4. Mozus Grāmatā 10:11-28). Jāzēps vai Levījs tur nav minēti. Taču, kad mēs ieskatāmies Atklāsmes Grāmatā 7:4-8, kur ir teikts, ka *“bija apzīmogoti simts četrdesmit četri tūkstoši no VISĀM Israēla bērnu ciltīm,”* tur ir minētas šādas ciltis: Jūdas, Rūbena, Gada, Ašera, Naftaļa, Manases, Simeona, Levija, Isašara, Zebulona, Jāzēpa, Benjamīna. Mums no jauna ir divpadsmit ciltis, un to vidū ir minēts arī Levījs un Jāzēps, savukārt Dana un Efraima cilšu tur nav.

Tagad rodas jautājums: kāpēc šīs divas ciltis ir izvītrotas? Atbilde atrodas 5. Mozus Grāmatā 29:16-20: *“Jūs taču zināt, kā mēs dzīvojām Ēģiptes zemē un kā mēs izgājām no to tautu vidus, kuru zemes jūs esat šķērsojuši, un jūs esat redzējuši viņu negantības un elkus no koka un akmens, no sudraba un zelta, kas viņiem bija. Lai nav jūsu vidū ne vīra, ne sievas, ne dzimtas, ne cilts, kuru sirds šodien novērstos no Tā Kunga, mūsu Dieva, un ietu kalpot šo citu tautu dieviem; lai nav starp jums nevienas saknes, kas nes indīgus augļus un vērmeles. Un lai nenotiek, ka, šos lāstu vārdus dzirdot, kāds savā sirdī svētījas un saka: man klāsies labi, jebšu es staigāšu pēc sava stūrgalvīgā sirdsprāta. Un tā ietu bojā gan apūdeņota zeme, gan sausa. Tas Kungs par tādu neapzēlosies, bet pret tādu degs Tā Kunga dusmas un bardzība, un visi lāsti, kas ir rakstīti šinī grāmatā, gulsies uz viņu, un Tas Kungs izdzēsīs viņa vārdu apakš debess.”* Te ir izteikts lāsts pret elkdievību jeb garīgu netiklību. Cilts, kura pievērstos elku pielūgsmei – tās vārds tiktu izdzēsts. Un šo divu cilšu vēsture, kuru vārdi tika izdzēsti elku pielūgsmes dēļ, atrodas 1.Ķēniņu Grāmatā 12:25-30: *“Bet Jerobeāms uzcēla Efraima kalnā Sihemu un apmetās tur dzīvot, un, no turienes izgājis, uzcēla Penuēlu. Un Jerobeāms savā sirdsprātā nodomāja: tagad gan ķēniņa vara atkal atgriezīsies atpakaļ pie Dāvida, ja šie ļaudis atkal dosies kalnup, lai upurētu kaujamos upurus Tā Kunga namā, proti, Jeruzālemē; tad arī šo ļaužu sirdis atkal atgriezīsies pie viņu Dieva un pie Rehabeāma, Jūdas ķēniņa, bet mani viņi nokaus, jo tie atgriezīsies pie Rehabeāma, Jūdas ķēniņa. Un ķēniņš vaicāja pēc padoma un lika darināt divus zelta teļus, un sacīja ļaudīm: “Tas ir par tālu, lai ietu uz Jeruzālemi; lūk, Israēl, tavi dievi, kas tevi izveduši no Ēģiptes zemes!” Un viņš novietoja vienu no tiem Bētelē, bet otru – Danā. Un šis vārds kļuva par apgrēcību, jo tauta gāja gan pie viena, gan pie otra uz Danu.”* Hozejas grāmata 4:17: *“Ar elkiem biedrojas Efraims, pametiet viņu!”* [Jaunā latv. Bībele]

Jo īpaši pievērsiet uzmanību tam, ka sods par elku pielūgšanu bija tāds, ka šīs ciltis vārdam bija jātiek izdzēstam “apakš debesīm” (5.Mozus Grāmata 29:20). Tur nav teikts, ka vārds tiks izdzēsts “debesīs”, bet gan “apakš debesīm”. Un tieši tā tas arī ir, jo tagad Israēls ir atgriezies Palestīnā, un drīzumā Kungs apzīmogos 144 000 no viņiem. Taču Dana un Efraima starp viņiem nebūs.

Atklāsmes Grāmata 7:4-8: *“Tad es dzirdēju apzīmogoto skaitu: simts četrdesmit četri tūkstoši bija apzīmogoti no visām Israēla bērnu ciltīm. No Jūdas cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti, no Rūbena cilts divpadsmit tūkstoši, no Gada cilts divpadsmit tūkstoši, no Ašera cilts divpadsmit tūkstoši, no Naftaļa cilts divpadsmit tūkstoši, no Manases cilts divpadsmit tūkstoši, no Simeona cilts divpadsmit tūkstoši, no Levija cilts divpadsmit tūkstoši, no Isašara cilts divpadsmit tūkstoši, no Zebulona cilts divpadsmit tūkstoši, no Jāzēpa cilts divpadsmit tūkstoši, no Benjamīna cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti.”* (Ievērojiet, Dana un Efraima tur nav). Tagad apskatīsim arī Daniēla Grāmatu 12:1, kas atsaucas uz šiem 144 tūkstošiem, kas tiks apzīmogoti sestā Zīmoga laikā un Lielo Bēdu jeb Jēkaba bēdu [Jeremijas 30:7] laikā: *“Tanī laikā celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, kas pasargā tavus tautiešus. Tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam; taču tanī laikā tava tauta paglābsies – VISI, KAS IERAKSTĪTI DZĪVĪBAS GRĀMATĀ.”*

Un tomēr pēc šī lielo bēdu perioda (tūkstošgadu valstības laikā), saskaņā ar Ecēhiēla grāmatas 48:1-8 un 22-29, mēs atkal redzam šīs ciltis Dievišķajā secībā. Taču, no tā laika, kad Efraims un Dans savienojās ar elkiem, viņi ir miruši, un šīs ciltis vairs netiek atzītas. Lūk, es saprotu, ka kopš Jeruzālemes izpostīšanas ir nozaudēti visi cilšu ieraksti, tāpēc neviens nevar precīzi pateikt, no kādas viņš ir cilts, TAČU DIEVS TO ZINA. Tas varenais Dievs, Kurš atkal ved Israēlu atpakaļ uz Palestīnu, precīzi zina, no kādas cilts ir katrs īsts izraēlietis, un starp visiem šiem sapulcinātajiem 144 tūkstošiem nebūs ne Dana, ne Efraima.

Lūk, šeit ir uzskaitītas Israēla ciltis. Ecēhiēla Grāmata 48:1-8 un 22-29: *“Šie ir cilšu vārdi: apgabals ziemeļos no jūras virzienā uz Hetlonu līdz tai vietai, kur jūra iesniedzas līdz Hamatai, un tālāk līdz Hacar-Enonai – Damaskas novads paliek ziemeļu pusē sāņus Hamatai – no rītu līdz vakaru pusei ir Dana cilts*

daļa. Blakus Danam no rītiem līdz vakariem ir Ašera cilts daļa. Blakus Ašeram no rītiem līdz vakariem ir Naftaļa cilts daļa. Blakus Naftalim no rītiem līdz vakariem ir Manases cilts daļa. Blakus Manasem no rītiem līdz vakariem ir Efraima cilts daļa. Blakus Efraimam no rītiem līdz vakariem ir Rūbena cilts daļa. Blakus Rūbenam no rītiem līdz vakariem ir Jūdas cilts daļa. Blakus Jūdas daļai no rītiem līdz vakariem būs Tam Kungam veltītā svētā daļa...” “Arī sākot no levītu zemes īpašuma un pilsētas zemes īpašuma, kas atrodas vidū starp zemes gabaliem, kuri pieder valdniekam, viss apgabals, kas atrodas starp Jūdas un Benjamīna robežām, būs VALDNIEKA īpašums. Tad pārējām ciltīm: Benjamīnam piekrīt no rītiem līdz vakariem viņa cilts daļa. Blakus Benjamīnam no rītu puses līdz vakaru pusei Simeons saņem savu cilts daļu. Blakus Simeonam no rītiem uz vakariem ir Isašara cilts daļa. Blakus Isašaram no rītiem uz vakariem ir Zebulona cilts daļa. Blakus Zebulonam no rītiem uz vakariem ir Gada cilts daļa. Blakus Gadam dienvidus pusē un tieši uz dienvidiem robeža ies no Tamāras līdz Kadešas Meribas ūdeņiem, virzienā uz Ēģiptes strautu un pa to līdz Lielajai jūrai. Šī ir tā zeme, ko jums, meslus metot, būs sadalīt Israēla cilšu starpā par īpašumu, un šīs ir atsevišķu cilšu daļas, saka Dievs Tas Kungs.”

Var minēt vēl vienu piemēru – tas ir stāsts par to, kā Israēls izgāja no Ēģiptes, lai dotos uz Kānaāna zemi. Dieva iecere tajā periodā bija Israēlu IZVEST no Ēģiptes un tad IEVEST Kānaānā, lai galu galā viņi Viņam kalpotu. Tādējādi, kad viņi atstāja Ēģipti, viņi VISI izgāja zem upura jēra asinīm; viņi VISI izgāja caur kristību ūdeņiem Sarkanajā jūrā; viņi VISI priecājās par varenajiem brīnumiem; viņi VISI ēda mannu; viņi VISI dzēra ūdeni no klints; un, kas attiecas uz šīm acīmredzamajām ārējām svētībām un izpausmēm, viņi VISI tajā piedalījās vienādi. Taču, kad viņi nonāca līdz Moābam, visi, kuri piedalījās Baal Peora dzīrēs, aizgāja bojā. Viņu līķi nokrita tuksnesī, jo tieši tur viņi atteicās no Dieva Vārda un novērsās no tā. Lūk, tieši par to stāsta Vēstule Ebrejiem 6:1-9, kas ļoti skaidri tika parādīts Pergamas Periodā. Jūs nevarat ņemt tikai kādu Vārda daļu, jums ir jāņem VISS Vārds. Ir tādi cilvēki, kuri izskatās iesaistījušies Dieva lietās teju vai uz visiem simts procentiem. Viņi ir kā Jūda. Tikai un vienīgi Jēzus zināja, kas par cilvēku bija Jūda. Un pienāca tā diena, kad Jūda izdarīja tieši to, ko Baal Peorā izdarīja Israēls. Viņš izlēma apvienoties ar šī viltus vīnogulāja spēkiem – iestāties šajā anti-Vārda un anti-Kristus reliģijas ekonomiski politiskajā organizācijā, un viņš to izdarīja. Viņš tika piemiņķots. Taču pārējie vienpadsmit netika piemiņķoti. Viņus nebija iespējams pievilt, jo viņi bija no izredzētajiem. Tāpēc, kad Jūda aizgāja un nodeva Kungu, viņa vārds tika izdzēsts no Dzīvības Grāmatas (Atklāsmes Grāmata 22:19 [KJV angļu Bībele: “...tam Dievs atņems viņa daļu no Dzīvības Grāmatas” –Tulk.]).

Un tā, esmu pārliecināts, ka jūs ievērojāt, ka tie cilvēki, kuru vārdi bija Dzīvības Grāmatā, bija tā laika reliģisko aprindu daļa, kuri koncentrējās ap patieso Dievu un Viņu pielūgsmi, kaut arī viņi nepielūdza saskaņā ar Patiesību (Vārdu). Tāpat kā Jūda, viņi nenogāja visu ceļu līdz galam. Jūda bija Dieva izraudzīts, viņš bija apmācīts patiesībā, viņam bija atklāti noslēpumi, viņam bija dāvāta spēka kalpošana, un viņš dziedināja slimos un izdzina ļaunos garus Jēzus Vārdā. Taču, kad kārtis bija jāatklāj, viņš pārdevās par zeltu un politisko varu. Viņš neaizgāja līdz Vasarsvētku dienai, lai saņemtu Dieva Garu, viņš bija bez Gara. Varat par to nešaubīties: cilvēks, kurš tik tiešām ir kristīts ar Svēto Garu Kristus miesā, saņemot Gara pārpilnību, būs PILNĪGI VISĀ VĀRDĀ. Tieši tas Svētā Gara kristības saņemšanas pierādījums. Jūdam tas neizdevās. Tieši tas neizdodas ļoti daudziem. Un, kad viņi pārstāj virzīties uz priekšu šajā Vārdā, viņu vārdi tiek izdzēsti no Dzīvības Grāmatas.

Lai padarītu vēl saprotamāku šo jautājumu par personas vārda izdzēšanu no Dzīvības Grāmatas, mums vajadzētu domās atgriezties pie Israēla Mozus laikā. 2. Mozus Grāmata 32:30-34: “Otrā rītā Mozus teica tautai: “Jūs esat lielu grēku darījuši; tagad es kāpšu augšup pie Tā Kunga, varbūt es varēšu izlūgties jums piedošanu.” Un Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: “Ak, šī tauta ir darījusi lielu grēku, tā sev taisījusi dievu no zelta. Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.” Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: “Ikkatru, kas pret Mani ir apgrēkojies, Es izdzēsīšu no Savas grāmatas. Tad nu ej, vadi tautu uz turieni, kur Es tev esmu licis. Redzi, Mans eņģelis ies tavā priekšā, bet, kad nāks Mana piemeklēšanas diena, Es piemeklēšu viņu grēkus.”” Ir pilnīgi acīmredzams, ka cilvēku vārdi no šīs Dzīvības Grāmatas tiek dzēsti un tiks dzēsti, līdz kamēr laika vairs nebūs. Šajā konkrētajā gadījumā tas bija elku pielūgšanas dēļ, tāpat kā toreiz, kad Dans un Efraims zaudēja savas tiesības kā Israēla ciltis, jo viņi pielūdza zelta teļus. Visu to vārdi, kuri pielūdza elkus, no Dzīvības Grāmatas tika izdzēsti.

Kad Israēls atsacījās no Dieva vadības uguns stabā un sāka pielūgt zelta teļus, viņu vārdi tika dzēsti no Dzīvības Grāmatas (2.Mozus Grāmata 32:33: “Ikkatru, kas pret Mani ir apgrēkojies, Es izdzēsīšu no Savas grāmatas.”). Ja jau sods par šādu pievēršanos elkiem bija vārdu dzēšana no Dzīvības Grāmatas, tad ir pilnīgi skaidrs, ka tikpat bargs sods pienāktos Israēlam par Jēzus Kristus kā Mesijas atraidīšanu. Tieši tā. Sešdesmit devītajā psalmā, kurš stāsta par Jēzus pazemošanu, 22-29 pantos ir teikts: “Viņi Man deva ēst

žulti, un, kad Es biju izslāpis, viņi Mani dzirdināja ar etiķi. Lai viņu galds kļūst viņiem par cilpu un viņu upuru mielasts par slazdu! Lai viņu acis tiek aptumšotas, ka viņi neredz, un lai viņu gurni vienmēr ļodzās! Izgāz pār viņiem Savu bardzību, un lai viņus ķer Tavu dusmu kvēle! Viņu nometnes lai top par kailu tukšumu, viņu teltis lai neviens nedzīvo, jo viņi vajā To, ko Tu esi sitis, un vairo Tā sāpes, ko Tu esi ievainojis. Lai tiem krājas noziegums pie nozieguma, ka viņi netiek pie Tavas taisnības! Lai viņi tiek izdzēsti no Dzīvības Grāmatas, lai viņus nepieraksta pie taisnajiem!” Kad ebreji atraidīja Jēzu, Dievs burtiskā nozīmē novērsās no viņiem un pievērsās pagāniem. Apustuļu Darbi 13:46-48: “Bet Pāvils un Barnaba, pašāvēības pilni, sacīja: “Dieva Vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem. Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis: Es Tevi esmu licis par gaismu pagāniem, lai Tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam.” Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti.”

Tas it nemaz nenozīmē, ka šajā Dzīvības Grāmatā vairs nepalikis neviena vārda no šīm Israēla cilfīm – daudzi no viņiem (bet ne liels daudzums) saskaņā ar izredzētības principu būs pagānu draudzē un ienāks Jēzus Kristus miesā, tādējādi parādot, ka viņu vārdi no Dzīvības Grāmatas tik tiešām nav izdzēsti. Turklāt mēs parādīsim, ka saskaņā ar piekto Zīmogu liels skaits ebreju, kuri mira kā mocekļi, no Tā Kunga saņems baltas drēbes un mūžīgo dzīvību. Tāpat arī 144 tūkstoši tiks apzīmogoti Viņa atnākšanas laikā, ar to pierādot, ka arī viņu vārdi nebija izdzēsti. Taču, kā jau mums to ļoti skaidri parāda 69. psalms, tie ir tie ļaunie jeb nekrietnie Kristus atraidītāji un Viņa ļaunu iznīcinātāji – tieši viņu vārdi tiks izdzēsti.

Tāpat kā Israēla (Dieva izraudzītās tautas) vairākums, noraidot Jēzu zaudēja savas tiesības Dzīvības Grāmatā, tāpat arī lielākā pagānu draudzes daļa saņems nosodījumu, kā rezultātā viņu vārdi tiks izdzēsti no Dzīvības Grāmatas tādēļ, ka viņi noraidīja Vārdu un iestājās pasaules ekumēniskajā kustībā, kas ir šis zvēram uzceltais tēls (Atklāsmes Grāmata 13:15).

Šeit ir vēl viena lieta. Lielā Baltā Troņa Tiesā (Atklāsmes Grāmata 20:11) notiks cilvēku atdalīšana. Tiks atvērta Dzīvības Grāmata, un tiks atvērtas citas grāmatas. Mateja Evaņģēlijs 25:31-46: “Bet, kad Cilvēka Dēls nāks Savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem, un liks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku. Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slimis un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis. Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai plīku un Tevi apģērbuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis? Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši. Tad Viņš arī sacīs tiem, kas pa kreiso roku: eita nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis un jūs neesat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs neesat Mani dzirdinājuši. Es biju svešinieks un jūs neesat Mani uzņēmuši; Es biju plīks, un jūs neesat Mani apģērbuši; Es biju slimis un cietumā un jūs neesat Mani apmeklējuši. Tad tie arīdzan Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai plīku, vai slimu, vai cietumā un neesam Tev kalpojuši? Tad Viņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan Man neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.”

Atklāsmes Grāmata 20:11-15: “Tad es redzēju lielu baltu goda krēslu un To, kas tanī sēdēja; no Viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija kur palikt. Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir Dzīvības Grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem. Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem. Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve – uguns jūra. Ja, kas nebija rakstīts Dzīvības Grāmatā, to iemeta uguns jūrā.” Šajā tiesā tiks tiesāti gan taisnie, gan arī netaisnie. Tā ir rakstīts. ŠIE TAISNIE NEBŪS LĪGAVA, JO LĪGAVA ŠAJĀ TIESĀ SĒŽ KOPĀ AR VIŅU. “Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Ja tad nu jūs esat pasaules tiesneši, vai tad jūs nebūtu cienīgi iztiesāt vismazākās lietas? Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Kamdēļ tad gan nevarētu iztiesāt laicīgās lietas?” 1. Vēstule Korintiešiem 6:2-3. Atklāsmes Grāmata 3:21: “Tam, kas uzvar; Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” Redziet, līgava ir kopā ar Viņu tronī. Tā kā viņai ir jātiesā šī pasaule, viņai noteikti ir jāiesē šajā tiesā kopā ar Viņu. Tieši to redzēja Daniēls. “Es raugos – troņus noliek,

Sirmgalvis apsēžas, tērpies balts kā sniegs, mati Tam kā tīra vilna! Viņa tronis ir uguns liesma, riteņi tam kā uguns kvēle! Uguns straume plūst no tā, tūkstošu tūkstoši Viņam asistē [latv. Bībele: "...tūkstošu tūkstoši Viņam kalpo..." –Tulk.], *desmiti tūkstoši stāv Viņa priekšā – Viņš sāk tiesāt, un grāmatas tiek atvērtas!*" [Jaunā latv. Bībele] Daniēla grāmata 7:9-10. Redziet, tā ir tā pati aina, jo tie tūkstošu tūkstoši, kas Viņam asistē – tā ir līgava, jo kurš gan palīdz vīram, ja ne sieva?

Šeit rodas jautājums: kāpēc šie taisnie vispār atrodas tiesā? Tas ir tāpēc, ka nav nevienas citas vietas, kur viņi varētu uznākt, jo ir tikai divas augšāmcelsšanās; tā kā viņi nespēja kvalificēties pirmajai augšāmcelsšanai, tad viņiem ir jāuznāk otrajā, kura ir augšāmcelsšanās uz tiesu. Tie, kuri pirmajai augšāmcelsšanai (līgava), netiek tiesāti. Jāņa Evaņģēlijs 5:24: "*Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība* (tas nozīmē, ka ticīgais jau ir saņēmis mūžīgo dzīvību, kura viņam jau tagad pieder), *un tas nenāk tiesā, bet ir iegājis* (uz visiem laikiem) *no nāves dzīvībā.*" Taču paskatieties uzmanīgi. Jēzus noteikti ar to domā, ka ir vēl kāda cilvēku grupa, kuri saņems mūžīgo dzīvību augšāmcelsšanās laikā. Viņi to saņems tieši augšāmcelsšanās laikā un NEVIS BŪS TO JAU SAŅĒMUŠI IEPRIEKŠ KĀ LĪGAVAS LOCEKĻI. Jāņa Evaņģēlijs 5:28-29: "*Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.*" Lūk, mēs visi zinām, ka Jāņa Evaņģēlijs 5:28-29 – TĀ NAV AIZRAUŠANA, jo aizraušanas brīdī no kapiem celsies tikai dzīvā līgava, kura joprojām būs uz zemes, kā arī tie, kas miruši ticībā uz Kristu. 1. Vēstule Tesalonīķiešiem 4:16-17: "*Pats Kungs, skanot pavēlei, erceņģeļa balsij un Dieva taurei, nokāps no debesīm, un nomirušie Kristū būs pirmie, kas augšāmcelsies, pēc tam mēs, pāri palikušie dzīvie, visi reizē līdz ar viņiem padebešos tiksim aizrauti uz tikšanos ar Kungu debesīs, un tad mēs būsim ar Kungu vienumēr.*" [Jaunā latv. Bībele] Bet Jāņa 5:28-29 ir teikts, ka nāks ārā VISI, kas ir kapos – šī ir tā augšāmcelsšanās, par kuru ir teikts Atklāsmes Grāmatas 20:11-15, kur Kunga priekšā tika atvesti MIRUŠIE, kuri tika tiesāti pēc viņu darbiem, un tie, kuru vārdi nebija Dzīvības Grāmatā, pēc tam tika iemesti uguns jūrā.

Šeit mums no jauna rodas jautājums: kāpēc viņiem tiesā tiek dāvāta mūžīgā dzīvība, ja jau izskatās, ka Jaunās Derības vēstules pārliecinoši norāda – vai nu cilvēkam būs Kristus Gars, vai arī viņš ies pazušānā? Lai arī tā izskatās, tomēr mēs nevaram apšaubīt Jēzus teikto, Kurš skaidri parāda, ka Dzīvības Grāmatā ir ierakstīti cilvēki, kas saņems mūžīgo dzīvību *pirms* vispārējās augšāmcelsšanās vai arī *pēc* tās. Arī Pāvils neizvairās no šīs patiesības, jo Vēstulē Filipiešiem 3:11 viņš ļoti skaidri saka: "*Lai par katru cenu es varētu sasniegt augšāmcelsšanos no miroņiem.*" [Jaunā latv. Bībele: "...tā ka es varētu sasniegt augšāmcelsšanos no mirušajiem!" – Tulk.] Lūk, šis ir ļoti savāds apgalvojums. Mēs zinām, ka mēs VISI augšāmcelsimies, vai mēs to gribam vai negribam. Augšāmcelti tiks visi, tāpēc Pāvils diezin vai varēja teikt: "...lai PAR KATRU CENU es varētu sasniegt augšāmcelsšanos no miroņiem." Patiesība ir tāda, ka ne jau to viņš grib pateikt. Burtiskais iztulkojums ir: "*Lai par katru cenu es varētu sasniegt augšāmcelsšanos ārpus miroņiem.*" Tas nozīmēs sasniegt ne jau vispārējo jeb otro augšāmcelsšanos, bet sasniegt pirmo augšāmcelsšanos, par kuru ir teikts: "*Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelsšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu.*" (Atklāsmes Grāmata 20:6.) Pirmajai augšāmcelsšanai nav nekā kopēja ar otro nāvi, kura būs, kad būs pagājuši šie tūkstoš gadi, kad atkal atdzīvosies VISI PĀRĒJIE no mirušajiem. Un tajā dienā tur būs tie, kuri iznāks mūžīgajai dzīvībai, un arī tie pārējie, kurus paņems otrā nāve. Lūk, mums nav vajadzības censties uzminēt, kuri būs tie, kas šajā otrajā augšāmcelsšanās saņems mūžīgo dzīvību. Mums ir pateikts, ka šī dzīvība viņiem ir dota, pamatojoties uz to, ka viņi bija izpalīdzīgi un labvēlīgi pret "brāļiem". Savukārt tie, kuri ir augšāmcelti un iemesti uguns jūrā, ņems šādu galu, jo viņi slikti apgājās ar šiem "brāļiem". Tā kā tas ir Dieva Vārds, mēs to vienkārši atzīstam kā patiesību. Tā nav nekāda apspriešana, bet tikai vienkāršs fakta izklāsts.

Lai padarītu to saprotamāku, pievērsiet īpašu uzmanību Mateja Evaņģēlijā 25:31-46 teiktajam. Tur nav rakstīts, ka gans burtiskā nozīmē atdala avis no āžiem, bet tas ir KĀ gans, kas atdala avis no āžiem. Šajā konkrētajā laika periodā (Baltā Goda Krēsla Tiesā) tās nav aitas; aitas jau ir Viņa ganāmpulkā – tās dzirdēja Viņa balsi (Dieva Vārdu), un tās Viņam sekoja. VIŅĀM JAU IR MŪŽĪGĀ DZĪVĪBA, UN VIŅAS NEVAR IENĀKT TIESĀ. Bet šiem NAV mūžīgās dzīvības, un viņi atrodas tiesā. Viņiem *tiek atļauts IEIET* mūžīgajā dzīvībā. Un kāds ir pamatojums tam, ka viņi ieiet mūžīgajā dzīvībā? Pavisam noteikti tas nav tāpēc, ka viņiem jau būtu Viņa dzīvība (kā tas ir līgavai), viņi to saņem, jo viņi bija labi pret Viņa brāļiem. *Viņi nav Viņa brāļi*: tas viņus padarītu par līdzmantiniekiem ar Jēzu. Viņi NEMANTOS neko, izņemot dzīvību. Viņi nebūs līdzdalībnieki ar Viņu ne tronī (valdīšanā), ne arī citās lietās. VIŅU VĀRDI NOTEIKTI JAU BIJA DZĪVĪBAS GRĀMATĀ UN NETIKA IZDZĒSTI. Lūk, pateicoties viņu mīlestībai uz Dieva ļaudīm, viņi tiek atzīti un izglābti. Šaubu nav, ka viņi kalpoja un palīdzēja Dieva bērniem. Iespējams, ka līdzīgi kā Nikodēms un Gamaliēls, viņi atbalstīja Dieva bērnus grūtību brīžos.

Ja tas jums izklausās kā “atjaunošana”, tad paskatieties ļoti uzmanīgi, jo netaisnie NETIEK atjaunoti, bet tiek iemesti uguns jūrā. Arī daudzu šo iznīcināto cilvēku vārdi bija Dzīvības Grāmatā, taču tie tika izdzēsti, jo viņi neizrādīja cieņu Dieva ļaudīm, kuri bija šī Vārda dzīvā izpausme (dzīvās vēstules) viņu laikā.

Un tā, lai tas kļūst skaidri saprotams. Ne jau tautas tiek tiesātas un tad ieiet tūkstošgadu valstībā, jo tās palīdzēja ebrejiem un deva viņiem patvērumu. Tas ir pilnīgi saprotams no šo pantu nobeiguma: “*Un tie (ļautie cilvēki) ieies mūžīgā sodībā (uguns jūrā), bet taisnie mūžīgā dzīvībā.*” Nekur nekas nav teikts par DIVĀM iztiesāšanām, kur ļautie tiek iemesti uguns jūrā. Lielo Bēdu laika beigās tiek tiesāti tikai viltus pravietis un zvērs. Nē, šī ir Baltā Goda Krēsla tiesa, un viņi tiek tiesāti saskaņā ar to, kas ir rakstīts grāmatās.

Tā būs šī otrā augšāmcelšanās, kurā šim “dvēselēm zem altāra”, kā tas ir izklāstīts piektajā Zīmogā (Atklāsmes Grāmata 6:9-11), tiek iedotas baltas drēbes un, protams, mūžīgā dzīvība; pretējā gadījumā nebūtu nekādas jēgas dot viņiem baltas drēbes. “*Kad Viņš atdarīja piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva Vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem. Tad viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: "Cik ilgi, svētais, patiesīgais Valdītāj, Tu netiesāsi un neatribsi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?" Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes un sacīts, lai atdusas vēl īsu laiku, kamēr pilns būs darba biedru un viņu brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši.*” Lūk, pievērsiet īpašu uzmanību tam, ka neviens no tiem, kuri bija zem altāra, nebija nokauts Jēzus liecības dēļ. Viņi nebija kā Antipa, kurš bija noslepkavots par to, ka stingri turējās pie Viņa [Jēzus] Vārda. Šie nav tie, kuri ir dzimuši no augšas un kuriem pieder mūžīgā dzīvība. Bet šie ir tie, kuri uznāk augšāmcelšanā un saņem dzīvību par to, ka viņi turējās pie Vārda (Svētajiem Rakstiem). Un pievērsiet uzmanību tam, kā viņi brēc pēc atreibības. Viņi nevar būt no tā paša materiāla, no kura ir līgava. Līgava pagriež otru vaigu un lūdzas: “*Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko dara.*” Bet šie ir ebreji, tiem ir jābūt ebrejiem, jo viņi ir piektajā Zīmogā, bet pagānu līgava tiek aizrauta debesīs ceturtajā Zīmogā. Šie ebreji nav dzimuši no Viņa Gara. Viņi pat netic tam, ka Jēzus ir Mesija. *Bet, tā kā Dievs bija aptumšojis viņu acis pagānu dēļ, Dievs dāvāja viņiem mūžīgo dzīvību, pamatojoties uz to, ka, lai arī viņi nevarēja pie Viņa atnākt, viņi tomēr bija patiesi uzticīgi visam tam Vārdam, kuru viņi zināja un par kuru nomira un vēl mirs, kā ļoti daudzi aizgāja nāvē Hitlera, Staļina un citos laikos, un mirs vēl.*

Tieši otrajā augšāmcelšanā uznāk šīs piecas ģeķīgās jaunavas. Pievērsiet uzmanību tam, ka viņas bija jaunavas, bet viņām nebija Svētā Gara, tāpēc viņām neizdevās būt Līgavā, kamēr piecas gudrās, kurām bija eļļa, kļuva par šīs līgavas daļu. Taču šie cilvēki uznāk laiku beigās, jo viņi bija nošķirta, Dievu mīloša tauta, kas centās dzīvot Vārdā saskaņā ar to, ko viņi par to zināja, un palīdzēja Tā Kunga darbā. Viņi neieklūs tūkstošgadu valstībā, kura, kā jūs sākat redzēt no šīm patiesībām, ir daudz nozīmīgāka un brīnišķīgāka, nekā mēs jebkad esam domājuši vai ticējuši.

Visu šo cilvēku vārdi bija Dzīvības Grāmatā, un viņu vārdi tur saglabājās. Bet, kuri tad bija tie, kuru vārdi no šīs grāmatas tika dzēsti? Dzēsti tiks tieši to cilvēku vārdi, kuri šajā vispasaules draudžu sistēmā cīnījās pret līgavu. Lūk, kuri zaudēs un tiks iemesti uguns jūrā.

Tagad spersim solīti tālāk, taču pirms mēs to darām atkārtosim to, ko mēs jau esam izskatījuši. Pirmkārt, mēs pavisam droši zinām, ka Dieva ieceres pamats ir izredzētība. Tas bija iecerēts Viņā Pašā. Tā bija Dieva iecere – radīt Viņam Pašam līdzīgus cilvēkus, kuri būtu Vārda Līgava. Pirms pasaules radīšanas viņa bija izredzēta IEKŠ VIŅA. Viņa jau bija iepriekšzināma un iemīlēta, pirms vēl viņa parādījās uz šīs zemes visu šo periodu laikā. Viņa tika atpirkta par Viņa asinīm un VISPĀR NEVAR tikt tiesāta; viņa nekad nebūs tiesā, jo viņai nav iespējams piedēvēt grēku. Vēstule Romiešiem 4:8: “*Laimīgs tas vīrs, kam Kungs nepieskaita viņa grēkus.*” [Jaunā latv. Bībele] Viņa patiešām sēdēs kopā ar Viņu Viņa tiesas goda krēslā, tiesājot pasauli un pat eņģeļus. Viņas vārds (ikviena viņas locekļa vārds) bija ierakstīts kādā Jēra Dzīvības Grāmatas nodaļā pirms pasaules radīšanas. Otrkārt, ir vēl kāda cilvēku kategorija. Arī viņu vārdi ir Dzīvības Grāmatā, un viņi uznāks otrajā augšāmcelšanā. Tādas ir ģeķīgās jaunavas un taisnie, kā tas ir aprakstīts Mateja Evaņģēlija 25. nodaļā. Šajā kategorijā ir tie, kuri nepielūgs zvēru un neiesaistīsies antikrista sistēmā, bet atdos dzīvību savas ticības dēļ, kaut arī viņi nav līgavā, nebūdami dzimuši no augšas. Bet viņi uznāks otrajā augšāmcelšanā un ieies mūžīgajā dzīvībā. Treškārt, ir arī pierobežas kristieši, tādi, kādus mēs redzējam Israēlam izejot no Ēģiptes. Viņu vārdi bija Dzīvības Grāmatā, un viņu darbi bija rakstīti tajās grāmatās. Tā kā viņi nepakļāvās Dievam un viņiem nebija Gara, kaut arī viņu vidū izpaudās pat zīmes un brīnumi, viņu vārdi no Dzīvības Grāmatas tiks izdzēsti. Šajā grupā būs tādi kā Jūda, kuriem vispār nav Gara, kaut arī viņi ir reliģiozi un ar izpausmēm viņu dzīvēs, un, kaut arī viņi bija grāmatās, tomēr nebija izredzēti VIŅĀ. Šajā grupā būs arī tādi kā pravietis Bileāms. Un visbeidzot, ceturtkārt, ir tādi, kuru vārdi nekad nav bijuši un nekad nebūs ierakstīti šajās grāmatās. Par tādiem ir rakstīts Atklāsmes Grāmatas 13:8 un 17:8. “*Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra Dzīvības Grāmatā. Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdibeņa un ies bojā; tad zemes*

iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti Dzīvības Grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs.” Jēzus teica, ka noteikta ļaužu grupa pieņems to, kurš nāks savā paša vārdā jeb anti-kristu. Un tieši tas par viņiem ir teikts tikko minētajās Rakstu vietās. Viņi bija Dieva iecelti, taču ne jau izredzētībai. Un šajā grupā ir tādi kā faraons. Par viņu ir teikts: “Uz to Es tevi esmu nolīcis, lai pie tevis parādītu Savu spēku un lai Mans Vārds tiktu daudzināts visā pasaulē... lielā lēnprātībā ir panesis pazušanai radītos dusmības traukus.” Vēstule Romiešiem 9:17 un 22. Neviens no šiem cilvēkiem nav ierakstīts dzīvības ierakstos. Es nesaku, ka viņi vispār nekur nav ierakstīti. Bez šaubām, arī viņi ir kādos dokumentos, taču NE JAU DZĪVĪBAS SARAKSTOS. Par viņu pastāvēšanas mērķi nedaudz stāsta arī citas šīs grāmatas daļas, bet mēs varam minēt vēl divas Svēto Rakstu vietas. Salamana pamācības 16:4: “Tas Kungs visu dara ar noteiktu nolūku, arī bezdievīgo Viņš taupa ļaunai dienai.” Ījaba grāmata 21:30: “Ļaunie tiek glabāti nelaiemes dienai, viņi tiks izvesti dusmības dienā.” [Latv. Bībele: “Proti, ka ļaunais glābjas nelaiemes dienā un bardzības dienā top pasargāts.”—Tulk.]

Tā kā šī Vārda daļa cilvēka prātam ir grūti izprotama, tā ir jāpieņem ticībā. Kādus varbūt manis teiktais aizskars, jo viņi nespēj saprast Dieva suverenitāti, kura nosaka, ka DIEVS IR DIEVS; un tā kā Viņš ir Dievs, neviens nevar izjaukt Viņa plānus vai kavēt Viņa gribu un ieceri. Tā kā Viņš ir visvarens, Viņš pārvalda VISAS lietas un ar visu Savu radību Viņš dara to, ko Viņš vēlas, jo visi ir radīti pēc Viņa gribas labā nodoma. Tādējādi, kā saka Pāvils: “Ja Dievs paņems māla gabalu un izgatavos no šī gabala vienu trauku godam, bet otru trauku negodam, tad kurš gan var apvainoties un runāt pret Viņu?” Mēs nevaram noliegt, ka Viņam ir tiesības tā rīkoties, kaut vai pamatojoties uz to, ka Viņš ir radītājs. Un tomēr, Viņš darīja vēl vairāk, jo saskaņā ar Vēstuli Romiešiem 14:7-9 mums ir neapstrīdams pierādījums tam, ka Jēzus samaksāja pilnu maksu par visu pasauli, un tāpēc ar Savu īpašumu Viņš var darīt, ko vien Viņš vēlas. “Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam. Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam. Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs PĀR MIRUŠIEM UN DZĪVIEM (šeit runa ir par īpašumtiesībām, NEVIS par radniecību).” Tas ir izklāstīts arī Jāņa Evaņģēlijā 17:2: “Itin kā Tu Viņam esi devis varu PĀR VISU MIESU, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību.”

Un tā, ja mēs ticam, ka Dievs ir visu zinošs, tad mums ir jāpieņem arī tas, ka Viņš ir absolūts gudrībā un taisnīgumā. Šis plāns par izredzētību un nosodījumu – tā ir Dieva gudrība, kas ir redzama visos laikmetos, tieši tā, kā tas ir pateikts Vēstulē Efeziešiem 1:3-11: “Lai slavēts mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas mūs Kristū ir svētījis ar visāda veida garīgu svētību debesīs. Viņā Tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā. Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu, par slavu Viņa augstajai žēlastībai, ar ko Tas mūs apveltījis Savā mīļotajā Dēlā. Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības, kurā Tas pārpilnībā mūs apveltījis ar visu GUDRĪBU un atziņu, atklādams mums Savas gribas noslēpumu pēc Sava labā nodoma, kuru Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes. Viņš ir tas, ar kura gādību arī mēs esam kļuvuši par mantiniekiem, kas pēc Viņa nodoma – Viņš visu vada pēc Sava gribas lēmuma – bijām izredzēti.” Tādējādi, ja jau Dievs bija ielānojis, ka būs tādi, kuru vārdi būs ievietoti Jēra Dzīvības Grāmatas nodaļā un tie nevar tikt izdzēsti, jo tie ir Viņa līgavas vārdi, tad mums tas ir jāpieņem. Ja ir rakstīts, ka ir arī cilvēki, kuru vārdi bija ierakstīti Dzīvības Grāmatas sarakstos, bet saskaņā ar Dieva paredzējumu viņiem bija jākrīt un viņu vārdiem jātiek dzēstiem – arī tas mums ir jāatzīst. Un, ja ir tādi, kuru vārdi NEKAD nav bijuši dzīvības sarakstos, tad mums ir jāatzīst arī tas. Un, ja ir cilvēki, kuri pēc Baltā Goda Krēsla tiesas ieies mūžīgajā dzīvē, tikai pamatojoties uz to, ka viņi bija izpalīdzīgi, labvēlīgi un taisnīgi pret Dieva izredzētajiem, kuri ir Viņa brāļi, tad mums neatliek nekas cits, kā vien to atzīt. JO KURŠ IR IZPRATIS TĀ KUNGA PRĀTU, LAI VIŅAM VARĒTU DOT PADOMU? Labāk pakļausimies ticībā Viņam, Kurš ir mūsu Tēvs, un dzīvosim.

Lai vēl labāk izprastu šo jautājumu, būtu prātīgi aplūkot to no draudzes (visos periodos) skatpunkta. Līdz šim mēs runājām tikai par indivīdiem, kuru vārdi tiek izdzēsti. Tagad mēs vēlamies aplūkot nevis indivīdus, bet gan draudzēs pārstāvētās grupas. Lai to izdarītu, mēs pielīdzināsim draudzi šajos periodos kviešu stādam. Kviešu graudi tiek iesēti, lai galarezultātā ikviens kviešu grauds atražotos un pavairotos, izejot noteiktu procesu konkrētā laika periodā. Katrs atsevišķs grauds mirst, taču šajā miršanā tā dzīvība, kas bija graudā, uzdīgst stādā, kurš, savukārt, būs šīs dzīvības, kurai ir jāatgriežas tās sākotnējā formā un pavairotā veidā, nesējs jeb transportētājs. Jēzus, šī varenā Karaliskā Sēkla, nomira. Un Viņš, šis Nepārspējamais, Kurš ir draudzes dzīvība, stāv draudzes vidū visu septiņu periodu garumā, dodot draudzei (šim nesējam jeb transportētājam) Savu dzīvību, lai galarezultātā tieši Viņa dzīvība atražotos Viņa paša ķermenim līdzīgos ķermeņos augšāmcelšanā. Tieši augšāmcelšanā šī Karaliskā Sēkla redzēs daudzas

karaliskās sēklas, kas būs līdzīgas Viņam. Viņi būs tādi kā Viņš, jo apustulis Jānis saka: "...mēs būsim Viņam līdzīgi." Tieši uz to norādīja Jānis Kristītājs, kad viņš teica, ka Jēzus savāks kviešus Savā klētī (Lūkas Evaņģēlijs 3:17). Tā ir augšāmcelšanās, kurā ienāk izpirktie, kuri bija izredzēti mūžīgajai dzīvībai.

Un tā, šī kviešu stāda, kura mērķis ir atražot sākotnējo sēklu pavairotā veidā, reģistrs (ieraksts) – tā ir šī DZĪVĪBAS GRĀMATA. Es atkārtāju: šī kviešu stāda vēsture jeb reģistrs (ieraksts) ir Dzīvības Grāmata, bet MŪŽĪGĀS DZĪVĪBAS REĢISTRS – tā ir šīs Dzīvības Grāmatas daļa (nodaļa šajā Dzīvības Grāmatā). Tas ir uzskatāmi redzams, izpētot šo kviešu augu. Tiek iesēta plika sēkliņa. Drīz vien parādās asniņš, tomēr tas vēl nav kviesis. Tad tas pāraug stiebrā, un arī tas vēl nav kviesis. Tur ir dzīvība, taču kvieša vēl nav. Tad stiebra galā parādās maza vārpiņa, kas izdzen tādu kā slotiņu jeb pušķīti. Tas joprojām ir kviešu augs, taču tas vēl nav kviešu grauds. Tad šis augs tiek apputeksnēts, un mēs redzam, kā aug pelavas jeb miziņa, kas ieskauj graudu. Tā ir ārkārtīgi līdzīga kviešu graudam, tomēr tā vēl nav sēkla. Tad pelavās sāk formēties kviešu grauds, līdz tas kļūst tāds pats, kāds tas bija sākumā, un tad tiek novākta nobriedušu kviešu raža.

Jēzus Kristus nomira. Viņš atdeva Savu dzīvību. Šai dzīvībai bija jāatgriežas pār draudzi un augšāmcelšanās jāatved daudzus dēlus, līdzīgus Viņam Pašam, godībā. Taču, tāpat kā kviešu sēklai vajag nesēju, lai no tās rastos daudzas kviešu sēklas, tāpat bija jābūt arī draudzei, kas būtu Kristus dzīvības nesēja. Tāpat kā asns, stiebrs, slotiņa, un miziņa (pelavas) bija šīs sēklas nesēji, NEVIS pati sēkla, tā arī draudze kopumā visos šajos periodos ir bijusi patiesās SĒKLAS nesēja, taču ne pati Sēkla. Lūk, kāpēc mēs varam sacīt, ka Dzīvības Grāmata – tas ir viens VESELS KVIEŠU augs.

Caurskatīsim to vēlreiz. Lūk, sākotnējā sēkla, kura tika iesēta. No tās radās asniņš. Tas vēl nav viss. No asniņa radās stiebrs. Arī tas vēl nav viss. Tad radās pelavas, kurās ir jāattīstās kviešu graudam. Un arī tas vēl nav viss. Parādās slotiņa. TAD UZ ŠĪM AUGLENĪCĀM NONĀK PUTEKŠŅI. DAĻA NO ŠĪ AUGA ATDZĪVOJAS. KAUT KAS NO ŠĪS SĀKOTNĒJĀS SĒKLAS, KAS UZKĀPA CAURĪ VISĀM ŠĪ AUGA DAĻĀM, KĻŪST PAR SĒKLU. Kāpēc gan viss augs nekļuva par sēklu? Tāpēc, ka tas bija radīts ar šādu nolūku. Tikai noteikta šī auga daļa var atkal kļūt par sēklu, jo tikai noteikta šī KVIEŠU AUGA DAĻA IR MŪŽĪGĀS DZĪVĪBAS KVIEŠI.

Tas ideāli ir redzams tajā, kā Israēls atstāja Ēģipti. Kad viņi izgāja, viņu skaits bija apmēram divi miljoni. VISI viņi izbēga caur upura asinīm. VISI tika kristīti Sarkanajā jūrā. VISI iznāca no ūdens, priecādamies par Svētā Gara izpausmēm un svētībām. VISI viņi ēda eņģeļu barību. VISI dzēra no klints, kas tiem gāja līdzī (1. Vēstule Korintiešiem 10. nodaļa). Un tomēr, izņemot ļoti nedaudzus, viņi bija tikai un vienīgi nesēji (transportētāji) tiem bērniem, kuri nāca pēc viņiem un iegāja Kānaāna zemē. Viss Israēls NAV Israēls (Vēstule Romiešiem 9:6). Un, izņemot pavisam niecīgu mazākumu, viņu visu vārdi tika izdzēsti no Dzīvības Grāmatas.

Tieši tas pats šodien attiecas uz draudzi. Cilvēku vārdi tiks izdzēsti no Dzīvības Grāmatas. Bet no Mūžīgās Dzīvības Grāmatas neviena cilvēka vārds izdzēsts netiks, jo tas ir cits reģistrs (saraksts), kaut arī tas atrodas Dzīvības Grāmatā. "UN ŠĪ IR TĀ LIECĪBA: DIEVS MUMS IR DEVIS MŪŽĪGU DZĪVĪBU, UN ŠĪ DZĪVĪBA IR VIŅA DĒLĀ. KAM DĒLS IR, TAM IR DZĪVĪBA (MŪŽĪGĀ), KAM DIEVA DĒLA NAV, TAM NAV DZĪVĪBAS (MŪŽĪGĀS)." 1. Jāņa vēstule 5:11-12. Un tie, kuriem šī dzīvība ir, bija Viņā pirms pasaules radīšanas. VIŅI BIJA IZREDZĒTI VIŅĀ PIRMS PASAULES RADĪŠANAS. ŠĪ VARENĀ KARALISKĀ SĒKLA, Jēzus Kristus, tika iestādīta (Viņš nomira), un tā dzīvība, kas atradās Viņā, atnāca kā kviešu augs, un tagad atveido (reproducē) sevi ļoti daudzos kviešu graudos, kuros atrodas tā pati Dzīvība un kuri ir līdzīgi Oriģinālam, jo viņi ir oriģināli Gara dēļ.

Tagad mēs varam redzēt, kāpēc šīs izpirktās (viņu atpirka sākotnējais īpašnieks) līgavas (viņa atradās Viņā, kā Ieva atradās Ādamā) locekļu vārdi vispār nevar tikt izdzēsti no šī reģistra. Viņa ir Viņa daļa. Viņa sēd tronī, un viņa nekad nevar tikt tiesāta. Ikviens, kurš ir līgavā, ir Viņa loceklis, bet Viņš nepazaudēs nevienu (Jāņa Evaņģēlijs 6:39). Taču tas neattiecas uz visiem, kuri ir šajā Dzīvības Grāmatā. Tāpēc ka viņu vidū ir pat tādi kā Jūda un citi, kuriem ir daļa šajā reģistrā, bet viņu vārdi ir izdzēsti. Tur mēs varam redzēt tos, kuri nāk pēdējās dienās, taču pēc tam, kad viņi būs izdarījuši apbrīnojamus darbus, Jēzus sacīs, ka Viņš tos nekad nav pazinis (zinājis). Ne jau tāpēc, ka Viņš par viņiem nekā nezināja. Tad Viņš nevarētu būt viszinošs. Taču lieta tāda, ka viņi nebija iepriekšzināmi [latv. Bībele "sākumā nozīmēti": Vēstule Romiešiem 8:29–Tulk.] kā līgavas daļa; un tāpat viņi nebija iepriekšzināmi kā taisnie no otrās augšāmcelšanās. Viņi nedeва nekādu augļus (tāpēc ka viņi bija ārpus Vārda – viņi tajā nedzīvoja), tāpēc viņi tika notiesāti uz nāvi. Turklāt, kā mēs parādījām jau agrāk, ir cilvēki, kuri atbalstīja līgavu un sniedza viņai palīdzību un mierinājumu. Viņu vārdi palika Dzīvības Grāmatā, un viņi ieiet mūžīgajā dzīvē. Visbeidzot, ir arī tādi kā faraons, kuru vārdi nekad nav bijuši Dzīvības Grāmatā, un arī viņi tiek iemesti uguns jūrā.

Tādā veidā šis kviešu grauds, kurš kļūva par ražai novācamu augu, ir draudzes reģistrs (ieraksts). Un tieši tāpat kā viss kviešu augs nav kviešu sēkla un ne jau viss šis augs tiek savāks kā raža, tā ir arī ar draudzi: ne jau visa draudze ir līgava un ne jau visai draudzei tiek dāvāta mūžīgā dzīvība. Bet DAĻA no tās tiek savākta klētī, un vēl viena DAĻA tiek saglabāta, lai viņi varētu ieiet mūžīgajā dzīvībā otrajā augšāmcelšanā, bet vēl viena daļa, kuri ir nosaukti par pelavām, tiek sadedzināti uguns jūrā. Un tieši to patiesībā sacīja Jānis Kristītājs un Jēzus, jo Jānis teica, ka kvieši tiks savākti, bet pelavas tiks sadedzinātas (Lūkas Evaņģēlijs 3:17). Jēzus teica: “Sasieniet nezāles, bet pēc tam savāciet kviešus.” (Mateja 13:30.) Šī ekumēniskā kustība sases kopā nezāļu draudzes, jo VISPIRMS ir jātiek sasietām nezālēm, un, kaut arī viņu gals ir sadedzināšana, tomēr viņas netiek sadedzinātas sasiešanas laikā, bet tiek saglabātas vēlākam laikam, kas ir tūkstošgadu valstības beigās, tas ir, līdz otrajai augšāmcelšanai. Taču kolīdz nezāles ir sasiestas, tā var notikt Aizraušana, un tas notiks kādā brīdī starp šo nezāļu sasiešanas laiku un laiku, kad atklāsies antikrists. Pēc tam pienāks tā diena, kad VISI būs kopā, kā tas ir redzams Daniēla grāmatā 7:10. Tur būs KĒĶIŅŠ ar Savu jaunlaulāto, un viņu priekšā stāvēs milzīgs daudzums cilvēku, lai tiktu tiesāti. Jā, tur būs VISI. Visas grāmatas tiks atvērtas. Tiks noteikta VISU galīgā atrašanās vieta. Ražas novākšana galu galā būs beigusies. Reiz atvērtās grāmatas tiks aizvērtas.

Pagaidām noslēdzot šo tēmu, atļaujiet man atgriezties pie mana izteikuma, kad, iesākot šo izpēti par Dzīvības Grāmatu, es teicu, ka neviena Rakstu vieta nerunā par to, ka Tas Kungs PAŠREIZĒJĀ LAIKĀ veido cilvēku vārdu reģistru. Tā ir taisnība. Tomēr ir kāda Svēto Rakstu vieta, kas runā par vārdu pierakstīšanu nākotnē. Tas ir astoņdesmit septītais Psalmis. Šis Psalmis stāsta, ka Tas Kungs pieraksta to vārdus, kas ir dzimuši Ciānā. Nekādā ziņā mēs nevaram pieļaut, ka Dievam būtu jāgaida līdz periodu beigām vai līdz tam laikam, kas attiecas uz Ciānu, lai Viņš uzzinātu tos, kuriem būtu jāpiedzimst Ciānā. Tas atkal pārsvītrotu to, ka Dievs ir vizinošs. Pavisam noteikti Viņš zina visus, kas ir šajā skaitā. Bet ko tad nozīmē šis Psalmis? Vai tad tas vienkārši nav šis atjaunotais saraksts, kurā Dievs ieliek jaunā reģistrā to vārdus, kuri atlika pēc otrās augšāmcelšanās un attiecās uz Ciānu? Protams, tieši tā tas ir.

“Viņa vārdu Es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā.” Tā ir šī vārdu saraksta nosaukšana debesīs! *“Ja vīrs nomirst – vai atkal dzīvos? Es ciestos visu klausības laiku, kamēr atnāk nomainīt mani! Tu sauktu, un es Tēv atbildētu, pēc savu roku darba Tu ilgotos!”* Ījaba Grāmata 14:14-15 [Jaunā latv. Bībele]. Lielais avju Gans sauc Savas avis viņu vārdos. Dieva radošā Balss izsauc viņus no zemes pīšļiem vai pārmaina viņu atomus pat tad, ja viņi vēl nav iemiguši. Tā ir Aizraušana. Tas ir šis varenais Jēra un Viņa līgavas Kāzu Mielasts.

Tomēr Aizraušana – tā nav vienīgā reize, kad tiek nosaukts vārdu saraksts. Tur, otrajā augšāmcelšanā, lielā Baltā Goda Krēsla tiesā cilvēku vārdi tiks apliecināti Tēva un Viņa eņģeļu priekšā. Lūk, tie, kuri šīs lietas saprot, man ir teikuši, ka cilvēkam vispatīkamākā skaņa ir tā, kad tiek nosaukts viņa paša vārds. Cilvēkiem ļoti patīk, kad viņu vārds atskan publikas priekšā. Kā viņiem patīk publiska apsveikšana! Taču neviena zemes balss neizrunās jūsu vārdu tik mīļi, kā to izdarīs Dieva balss, ja vien jūsu vārds būs Dzīvības Grāmatā un tur arī paliks, lai tiktu atklāts svēto eņģeļu priekšā. Ak, kas tā būs par dienu, kad mēs izdzirdēsim Jēzu, sakot: “Tēvs, viņi apliecināja Manu Vārdu cilvēku priekšā, kad bija savās svešniecības gaitās uz zemes. Tagad Es apliecināšu viņu vārdus Tavā un visu debesu eņģeļu priekšā.”

“Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” Atkal Gars ir runājis. Atkal mēs esam izskatījuši šo ierakstu par to, ko Gars ir pateicis vēl vienam periodam. Un mēs esam pārliecinājušies, ka šis ieraksts ir pareizs – vēl viens periods ir aizritējis, un tas īstenojās tieši tā kā Viņš to bija pateicis. Kāds gan mierinājums tas ir mums, kuri ceram būt šajā pēdējo dienu līgavā, jo tas liek mūsu sirdīm lēkāt aiz prieka, redzot, ka Viņš ir uzticams un izpildīs katru Savu apsolvību! Ja Viņš bija uzticīgs un patiess pret tiem, kas dzīvoja šajā Sardas Periodā, tad Viņš ir tieši tikpat uzticīgs šajā mūsu periodā. Ja viņi, pateicoties Viņa žēlastībai un spēkam, būs Viņa pieņemti un cildināti, tad arī mēs būsīm. Tāpēc dosimies pretim pilnībai, lai satiktu To Kungu padebešos un būtu kopā ar Viņu vienmēr.